

Paziņojums Nr.

Saturs

Lappuse

I Informācija

Tiesa

EIROPAS KOPIENU TIESA

2005/C 82/01	Tiesas spriedums (pirmā palāta) 2005. gada 27. janvārī lietā C-422/02 P <i>Europe Chemi-Con (Deutschland) GmbH</i> pret Eiropas Savienības Padomi un Eiropas Kopienu Komisiju (Apelācija — Antidempinga pasākumi — Regula, kas izbeidz antidempinga procedūras — Atpakaļejošais spēks — Vienlīdzīga attieksme — Nediskriminācija — Noteiktu Japānas izcelsmes lielu elektrolītisko alumīnija kondensatoru imports)	1
2005/C 82/02	Tiesas spriedums (virspalāta) 2005. gada 15. februārī lietā C-12/03 P Eiropas Kopienu Komisija pret Tetra Laval BV (Apelācija — Konkurence — Regula (EEK) Nr. 4064/89 — Lēmums, ar kuru “konglomerāta” tipa koncentrāciju pasludina par nesaderīgu ar kopējo tirgu — Sviras efekts — Tiesas kontroles ietvari — Vērā ņemami fakti — Saistības par rīcību)	1
2005/C 82/03	Tiesas spriedums (otrā palāta) 2005. gada 27. janvārī lietā C-15/03 Eiropas Kopienu Komisija pret Austrijas Republiku (Valsts pienākumu neizpilde — Direktīva 75/439/EEK — Atkritumu apglabāšana — Prioritāte atkritumu pārstrādei, tās reģenerējot)	2
2005/C 82/04	Tiesas spriedums (otrā palāta) 2005. gada 13. februārī lietā C-84/03 Eiropas Kopienu Komisija pret Spānijas Karalisti (Valsts pienākumu neizpilde — Direktīva 93/36/EEK un Direktīva 93/37/EEK — Valsts līgumi — Procedūra piegādes un būvdarbu valsts līgumu piešķiršanai — Piemērošanas joma — Līgumslēdzējas iestādes jēdziens — Starp valsts pārvaldes iestādēm noslēgtie sadarbības nolīgumi — Līguma jēdziens — Sarunu procedūras izmantošana Direktīvā neparedzētos gadījumos)	2
2005/C 82/05	Tiesas spriedums (otrā palāta) 2005. gada 27. janvārī lietā C-92/03 Eiropas Kopienu Komisija pret Portugāles Republiku (Valsts pienākumu neizpilde — Direktīva 75/439/EEK — Atkritumu apglabāšana — Prioritāte atkritumu pārstrādei, tās reģenerējot)	3

2005/C 82/06	Tiesas spriedums (otrā palāta) 2005. gada 27. janvārī lietā C-188/03 (<i>Arbeitsgericht Berlin</i> lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) <i>Irmtraud Junk</i> pret <i>Wolfgang Kühnel</i> (Direktīva 98/59/EK — Kolektīvā atļaišana — Konsultācijas ar darba ņēmēju pārstāvjiem — Paziņojums kompetentajai valsts iestādei — Jēdziens “atļaišana” — Atļaišanas brīdis) 3	3
2005/C 82/07	Tiesas spriedums (virspalāta) 2005. gada 1. februārī lietā C-203/03 Eiropas Kopienu Komisija pret Austrijas Republiku (Valsts pienākumu neizpilde — EKL 249. un 307. pants — Direktīvas 76/207/EEK 2. un 3. pants — Vienlīdzīga attieksme pret vīriešiem un sievietēm — Aizliegums nodarbināt sievietes pazemes darbos kalnrūpniecības nozarē, kā arī darbos paaugstināta spiediena apstākļos un niršanas darbos) 4	4
2005/C 82/08	Tiesas spriedums (ceturtā palāta) 2003. gada 16. decembrī lietā C-358/03 Eiropas Kopienu Komisija pret Austrijas Republiku (Valsts pienākumu neizpilde — Darba ņēmēju aizsardzība — Darba ņēmēju drošība un veselība — Kravu apstrāde ar rokām, pastāvot riskam darba ņēmējiem) 4	4
2005/C 82/09	Tiesas spriedums (sestā palāta) 2005. gada 27. janvārī lietā C-59/04 Eiropas Kopienu Komisija pret Francijas Republiku (Valsts pienākumu neizpilde — Direktīva 2001/29/EK — Dažu autortiesību un blakustiesību aspektu tuvināšana informācijas sabiedrībā — Netransponēšana noteiktajā termiņā) 5	5
2005/C 82/10	Tiesas spriedums (ceturtā palāta) 2005. gada 27. janvārī lietā C-125/04 (<i>Commission de Litiges Voyages</i> lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) <i>Guy Denuit, Betty Cordenier</i> pret <i>Transorient - Mosaique Voyages et Cultures SA</i> (Prejudiciālie jautājumi — Vēršanās Tiesā — Valsts tiesa EKL 234. panta izpratnē — Arbitrāžas tiesa) 5	5
2005/C 82/11	lieta C-1/05 SA: Pieteikums par atļauju veikt mantas apķīlāšanu, ko pret Eiropas Kopienu Komisiju sabiedrība <i>Intek Company</i> iesniedza 2005. gada 28. janvārī 5	5
2005/C 82/12	lieta C-2/05 SA: Pieteikums par atļauju veikt mantas apķīlāšanu, ko pret Eiropas Kopienu Komisiju sabiedrība <i>Names b.v.</i> iesniedza 2005. gada 28. janvārī 6	6
2005/C 82/13	lieta C-3/05 SA: Pieteikums par atļauju veikt mantas apķīlāšanu, ko pret Eiropas Kopienu Komisiju Kazahstānas Republikas Statistikas pārvalde iesniedza 2005. gada 28. janvārī 6	6
2005/C 82/14	lieta C-2/05: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu - izteikts ar 2004. gada 23. decembra <i>Arbeidshof te Brussel</i> [Briseles Augstākā Darba tiesa] lēmumu lietā <i>Rijksdienst voor Sociale Zekerheid</i> pret <i>N. V. Herbosch-Kiere</i> 6	6
2005/C 82/15	lietas C-7/05, C-8/05, C-9/05: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu - izteikts ar 2004. gada 11. oktobra <i>Bundesgerichtshof</i> rīkojumu apvienotajās lietās <i>Saatgut-Treuhandverwaltungs GmbH</i> pret <i>Dieter Deppe</i> ģimenes mantiniekiem: 1) <i>Ulrich Deppe</i> , 2) <i>Hanne-Rose Deppe</i> , 3) <i>Thomas Deppe</i> , 4) <i>Matthias Deppe</i> , 5) <i>Christine Urban</i> , dzimusi <i>Deppe</i> (C-7/05), pret <i>Siegfried Hennings</i> (C-8/05); un pret <i>Hartmut Lübke</i> (C-9/05) apvienotās 7	7
2005/C 82/16	lieta C-11/05: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu - izteikts ar 2004. gada 28. decembra <i>Gerechtshof te Amsterdam</i> [Amsterdamas Apelācijas tiesa] lēmumu lietā <i>Friesland Coberco Dairy Foods B.V. h.o.d.n.</i> <i>Friesland Supply Point Ede</i> pret <i>Inspecteur van de Belastingdienst/Douane Noord/kantoor Groningen</i> 8	8

2005/C 82/17	lieta C-14/05: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu - izteikts ar <i>Gerechtshof te Amsterdam</i> 2004. gada 28. decembra lēmumu lietā <i>Anagram International Inc.</i> pret <i>Inspecteur van de Belastingdienst/Douane Rotterdam</i>	8
2005/C 82/18	lieta C-15/05: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu - izteikts ar <i>Gerechtshof te Amsterdam</i> 2004. gada 28. decembra lēmumu lietā <i>Kawasaki Motors Europe N. V.</i> pret <i>Inspecteur van de Belastingdienst/Douane district Rotterdam</i>	9
2005/C 82/19	lieta C-22/05: Prasība pret Beļģijas Karalisti, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2005. gada 25. janvārī	9
2005/C 82/20	lieta C-23/05: Prasība pret Luksemburgas Lielhercogisti, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2005. gada 25. janvārī	9
2005/C 82/21	lieta C-26/05: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu - izteikts ar [2005. gada 13. janvāra] <i>Landesgericht Korneuburg</i> lēmumu lietā <i>Plato Plastik Robert Frank GmbH</i> pret <i>CAROPACK Handels GmbH</i>	10
2005/C 82/22	lieta C-27/05: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu - izteikts ar 2005. gada 5. janvāra <i>Finanzgericht Hamburg</i> (Hamburgas Finanšu tiesas) lēmumu lietā <i>Elfering Export GmbH</i> pret <i>Hauptzollamt Hamburg-Jonas</i>	10
2005/C 82/23	lieta C-29/05 P: Apelācija, ko 2005. gada 28. janvārī (2005. gada 25. janvāra fakss) ierosināja Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi), par Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas (ceturtā palāta) 2004. gada 10. novembra spriedumu lietā T-164/02 <i>Kaul GmbH</i> pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (otra puse procesā ITSB Apelāciju padomē: <i>Bayer AG</i>)	11
2005/C 82/24	lieta C-30/05: Prasība pret Luksemburgas Lielhercogisti, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2005. gada 28. janvārī	11
2005/C 82/25	lieta C-31/05: Prasība pret Francijas Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2005. gada 28. janvārī	12
2005/C 82/26	lieta C-32/05: Prasība pret Luksemburgas Lielhercogisti, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2005. gada 31. janvārī	12
2005/C 82/27	lieta C-33/05: Prasība pret Beļģijas Karalisti, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2005. gada 31. janvārī	13
2005/C 82/28	lieta C-37/05: Prasība pret Apvienoto Karalisti, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2005. gada 31. janvārī	13
2005/C 82/29	lieta C-38/05: Prasība pret Īriju, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2005. gada 1. februārī	14
2005/C 82/30	lieta C-43/05: Prasība pret Vācijas Federatīvo Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2005. gada 3. februārī	14
2005/C 82/31	lieta C-44/05: Prasība pret Itālijas Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2005. gada 3. februārī	15
2005/C 82/32	lieta C-47/05: Prasība pret Spānijas Karalisti, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2005. gada 7. februārī	15

2005/C 82/33	lieta C-48/05: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu - izteikts ar 2005. gada 28. janvāra <i>Landgericht Nürnberg-Fürth</i> lēmumu lietā <i>Adam Opel AG</i> pret <i>Autec AG</i> , lietā atbildētāja pusē iestājusies persona <i>Deutscher Verband der Spielwaren-Industrie e.V.</i>	15
2005/C 82/34	lieta C-49/05 P: Apelācija, ko 2005. gada 7. februārī (2005. gada 2. februāra fakss) ierosināja <i>Ferriere Nord SpA</i> , par Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas (ceturtā palāta paplašinātā sastāvā) 2004. gada 18. novembra spriedumu lietā T-176/01 <i>Ferriere Nod SpA</i> , ko atbalsta Itālijas Republika, pret Eiropas Kopienu Komisiju	16
2005/C 82/35	lieta C-51/05 P: Apelācija, ko 2005. gada 9. februārī (2005. gada 7. februāra fakss) ierosināja Eiropas Kopienu Komisija, par Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas (otrā palāta) 2004. gada 23. novembra sprieduma lietā T-166/98 <i>Cantina sociale di Dolianova</i> u. c. pret Eiropas Kopienu Komisiju daļēju atcelšanu	17
2005/C 82/36	lieta C-53/05: Prasība pret Portugāles Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2005. gada 9. februārī	17
2005/C 82/37	lieta C-55/05: Prasība pret Somijas Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2005. gada 9. februārī	18
2005/C 82/38	lieta C-57/05: Prasība pret Francijas Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija cēla 2005. gada 9. februārī	18
2005/C 82/39	lieta C-59/05: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu - izteikts ar 2004. gada 2. decembra <i>Bundesgerichtshof</i> rīkojumu lietā <i>Siemens AG</i> pret <i>VIPA Gesellschaft für Visualisierung und Prozeßautomatisierung mbH</i>	19
2005/C 82/40	lieta C-61/05: Prasība pret Portugāles Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2005. gada 10. februārī	19
2005/C 82/41	lieta C-62/05 P: Apelācija, ko 2005. gada 11. februārī ierosināja likvidējamā sabiedrība <i>Nordspedizionieri di Danielis Livio & C.</i> , par Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas (piektā palāta) 2004. gada 14. decembra spriedumu lietā T-332/02 <i>Nordspedizionieri</i> u. c. pret Eiropas Kopienu Komisiju	20
2005/C 82/42	lieta C-63/05: Prasība pret Grieķijas Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2005. gada 3. februārī	21
2005/C 82/43	lieta C-65/05: Prasība pret Grieķijas Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2005. gada 10. februārī	21
2005/C 82/44	lieta C-67/05: Prasība pret Vācijas Federatīvo Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2005. gada 11. februārī	22
2005/C 82/45	lieta C-68/05 P: Apelācija, ko 2005. gada 11. februārī ierosināja <i>Koninklijke Coöperatie Cosun U.A.</i> par Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas (piektā palāta) 2004. gada 7. decembra spriedumu lietā T-240/02 <i>Koninklijke Coöperatie Cosun U.A.</i> pret Eiropas Kopienas Komisiju	22
2005/C 82/46	lieta C-70/05: Prasība pret Luksemburgas Lielhercogisti, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2005. gada 14. februārī	23
2005/C 82/47	lieta C-71/05: Prasība pret Luksemburgas Lielhercogisti, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2005. gada 14. februārī	23

2005/C 82/48	lieta C-73/05: Prasība pret Francijas Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2005. gada 15. februārī	24
2005/C 82/49	lieta C-74/05: Prasība pret Luksemburgas Lielhercogisti, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2005. gada 15. februārī	24
2005/C 82/50	lieta C-77/05: Prasība pret Eiropas Savienības Padomi, ko Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste iesniedza 2005. gada 17. februārī	25
2005/C 82/51	lieta C-83/05: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu - izteikts ar 2005. gada 14. janvāra <i>Amtsgericht Freiburg</i> (Freiburgas Administratīvās tiesas) lēmumu lietā par naudas sodu <i>Bernd Voigt</i> pret <i>Regierungspräsidium Karlsruhe-Bretten</i> paziņojumu par naudas soda uzlikšanu	25
2005/C 82/52	lieta C-90/05: Prasība pret Luksemburgas Lielhercogisti, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2005. gada 18. februārī	26
2005/C 82/53	lieta C-92/05: Prasība pret Francijas Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2005. gada 21. februārī	26
PIRMĀS INSTANCES TIESA		
2005/C 82/54	Pirmās instances tiesas spriedums 2005. gada 26. janvārī lietā T-193/02 <i>Laurent Piau</i> pret Eiropas Kopienu Komisiju (Starptautiskās futbola federācijas (FIFA) nolikums, kas reglamentē spēlētāju aģentu darbību — Uzņēmumu apvienības lēmums — EKL 49., 81. un 82. pants — Sūdzība — Kopienas interešu neesamība — Noraidīšana)	28
2005/C 82/55	Pirmās instances tiesas spriedums 2005. gada 26. janvārī lietā T-267/03 <i>Anna Maria Roccato</i> pret Eiropas Kopienu Komisiju (Ierēdņi — Iekšējais konkurss — Nepielaišana pie mutiskā eksāmena — Atlases komisijas novērtēšanas pilnvaras — Tiesas kontroles piemērojamība)	28
2005/C 82/56	lieta T- 489/04: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko <i>U.S. Steel Košice s.r.o.</i> iesniedza 2004. gada 20. decembrī	29
2005/C 82/57	lieta T-491/04: Prasība pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB), ko <i>Merant GmbH</i> iesniedza 2004. gada 21. decembrī	29
2005/C 82/58	lieta T-492/04: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko <i>Jungbunzlauer AG</i> un trīs citas sabiedrības iesniedza 2004. gada 23. decembrī	30
2005/C 82/59	lieta T-500/04: Prasība pret <i>IIC Informations-Industrie Consulting GmbH</i> , ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2004. gada 24. decembrī	31
2005/C 82/60	lieta T-5/05: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko <i>V.I.C. Verband der Internationalen Caterer in Deutschland e. V.</i> iesniedza 2005. gada 10. janvārī	32
2005/C 82/61	lieta T-6/05: Prasība pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB), ko <i>DEF-TEC Defense Technology GmbH</i> iesniedza 2005. gada 12. janvārī	32
2005/C 82/62	lieta T-16/05: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko <i>Viasat Broadcasting UK Ltd</i> iesniedza 2005. gada 20. janvārī	33
2005/C 82/63	lieta T-17/05: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko <i>France Télécom</i> iesniedza 2005. gada 10. janvārī	34

2005/C 82/64	lieta T-19/05: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko <i>Boliden AB, Outokumpu Copper Fabrication AB un Outokumpu Copper BCZ S.A.</i> iesniedza 2005. gada 20. janvārī	34
2005/C 82/65	lieta T-20/05: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko <i>Outokumpu OYJ un Outokumpu Copper Products OY</i> iesniedza 2005. gada 21. janvārī	35
2005/C 82/66	lieta T-21/05: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko <i>Halcor Metal Works S.A.</i> iesniedza 2005. gada 21. janvārī	36
2005/C 82/67	lieta T-22/05: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko <i>Antonello Violetti u.c.</i> iesniedza 2005. gada 11. janvārī	37
2005/C 82/68	lieta T-23/05: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko <i>Eric Gippini Fournier</i> iesniedza 2005. gada 10. janvārī	37
2005/C 82/69	lieta T-24/05: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko <i>Standard Commercial Corporation, Standard - Commercial Tobacco Corporation un Trans- Continental Leaf Tobacco Corporation</i> iesniedza 2005. gada 21. janvārī	38
2005/C 82/70	lieta T-25/05: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko <i>KM Europa Metal AG, Tréfinétaux S.A. un Europa Metalli S.p.A.</i> iesniedza 2005. gada 21. janvārī	39
2005/C 82/71	lieta T-27/05: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko <i>Carmela Lo Giudice</i> iesniedza 2005. gada 14. janvārī	40
2005/C 82/72	lieta T-28/05: Prasība pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB), ko <i>Ekabe International SCA</i> iesniedza 2005. gada 17. janvārī	40
2005/C 82/73	lieta T-29/05: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko <i>DELTAFINA Spa</i> iesniedza 2005. gada 20. janvārī	41
2005/C 82/74	lieta T-33/05: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko <i>Compañía Española de Tabaco en Rama, S.A.</i> iesniedza 2005. gada 21. janvārī	42
2005/C 82/75	lieta T-37/05: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko <i>World Wide Tobacco España, S.A.</i> , iesniedza 2005. gada 21. janvārī	42
2005/C 82/76	lieta T-38/05: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko <i>Agroexpansión, S.A.</i> iesniedza 2005. gada 22. janvārī	43
2005/C 82/77	lieta T-53/05: Prasība pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi), ko <i>Calavo Growers of California</i> iesniedza 2005. gada 24. janvārī	43
2005/C 82/78	lieta T-87/05: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko <i>EDP-Energias de Portugal S.A.</i> iesniedza 2005. gada 25. februārī	44
2005/C 82/79	Lietas T-131/03 izslēgšana no reģistra	45

II *Sagatavošanas dokumenti*

.

III *Paziņojumi*

2005/C 82/80

Tiesas pēdējā publikācija *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*

OV C 69, 19.3.2005. 46

I

(Informācija)

TIESA

EIROPAS KOPIENU TIESA

TIESAS SPRIEDUMS

(pirmā palāta)

2005. gada 27. janvārī

lietā C-422/02 P *Europe Chemi-Con (Deutschland) GmbH* pret Eiropas Savienības Padomi un Eiropas Kopienu Komisiju ⁽¹⁾

(Apelācija — Antidempinga pasākumi — Regula, kas izbeidz antidempinga procedūras — Atpakaļejošais spēks — Vienlīdzīga attieksme — Nediskriminācija — Noteiktu Japānas izcelsmes lielu elektrolītisko alumīnija kondensatoru imports)

(2005/C 82/01)

(tiesvedības valoda - angļu)

Lietā C-422/02 P par apelācijas sūdzību atbilstoši Tiesas Statūtu 49. pantam, ko 2002. gada 21. novembrī iesniedza *Europe Chemi-Con (Deutschland) GmbH*, reģistrēta Nirnbergā (Vācija), (advokāti K. Adamantopoulos, J. Branton un J. Gutiérrez Gisbert), pārējiem lietas dalībniekiem esot šādiem: Eiropas Savienības Padome (pārstāvis- S. Marquardt, kam palīdz G. Berrisch) un Eiropas Kopienu Komisija (pārstāvji - T. Scharf un S. Meany), Tiesa (pirmā palāta) šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs P. Jann, tiesneši A. Rosas (referents) un S. von Bahr, ģenerālvokāts F. G. Jacobs, sekretārs R. Grass, 2005. gada 27. janvārī ir pasludinājusi spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

- 1) apelācijas sūdzību noraidīt;
- 2) *Europe Chemi-Con (Deutschland) GmbH* sedz savus izdevumus un tos, kas šajā instancē ir radušies Eiropas Savienības Padomei;
- 3) Eiropas Kopienu Komisija sedz savus izdevumus pati.

⁽¹⁾ OV C 19, 25.01.2003.

TIESAS SPRIEDUMS

(virspalāta)

2005. gada 15. februārī

lietā C-12/03 P Eiropas Kopienu Komisija pret *Tetra Laval BV* ⁽¹⁾

(Apelācija — Konkurence — Regula (EEK) Nr. 4064/89 — Lēmums, ar kuru “konglomerāta” tipa koncentrāciju pasludina par nesaderīgu ar kopējo tirgu — Sviras efekts — Tiesas kontroles ietvari — Vērā ņemami fakti — Saistības par rīcību)

(2005/C 82/02)

(tiesvedības valoda - angļu)

Lietā C-12/03 P par apelācijas sūdzību atbilstoši Tiesas Statūtu 49. pantam, ko 2003. gada 8. janvārī iesniedza Eiropas Kopienu Komisija (pārstāvji – M. Petite, A. Whelan un P. Hellström), otrai pusei tiesvedībā esot *Tetra Laval BV*, Amsterdamā (Nīderlande) (pārstāvji – A. Vandencastele, D. Waelbroeck un M. Johnsson, A. Weitbrecht un S. Völcker, avocats), Tiesa (virspalāta) šādā sastāvā: priekšsēdētāja pienākumu izpildītājs, pirmās palātas priekšsēdētājs P. Jann, palātas priekšsēdētāji C.W.A. Timmermans un A. Rosas (referents), tiesneši C. Gulmann, J.-P. Puissechot un R. Schintgen, tiesnese N. Colneric un tiesneši S. von Bahr un J. Cunha Rodrigues, ģenerālvokāts A. Tizzano, sekretāre L. Hewlett, galvenā administratore, 2005. gada 15. februārī ir pasludinājusi spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

- 1) apelācijas sūdzību noraidīt;
- 2) piespriest Eiropas Kopienu Komisijai atlīdzināt izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 70, 22.03.2003.

TIESAS SPRIEDUMS

(otrā palāta)

2005. gada 27. janvārī

TIESAS SPRIEDUMS

(otrā palāta)

2005. gada 13. februārī

lietā C-15/03 Eiropas Kopienų Komisija pret Austrijas Republiku ⁽¹⁾*(Valsts pienākumu neizpilde — Direktīva 75/439/EEK — Atkritumu atkritumu apglabāšana — Prioritāte atkritumu atkritumu pārstrādei, tās reģenerējot)*

(2005/C 82/03)

(tiesvedības valoda - vācu)

Lietā C-15/03 par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam, ko 2003. gada 14. janvārī cēla Eiropas Kopienų Komisija (pārstāvji — J. Grunwald un M. Konstantinidis) pret Austrijas Republiku (pārstāvji — E. Riedl, M. Hauer un E. Wolfslehner), ko atbalsta Somijas Republika (pārstāve — T. Pynnä) un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste (pārstāvis — K. Manji, kam palīdz M. Demetriou), Tiesa (otrā palāta) šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs C. W. A. Timmermans, tiesnese R. Silva de Lapuerta (referente), tiesneši C. Gulmann, G. Arestis un J. Klučka, ģenerālvokāts A. Tizzano, sekretāre K. Sztranc, administratore, 2005. gada 27. janvārī ir pasludinājusi spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

- 1) neveicot vajadzīgos pasākumus, lai par prioritāru kļūtu atkritumu pārstrāde, tās reģenerējot, ja to atļauj tehniskie, ekonomiskie un organizatoriskie ierobežojumi, Austrijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek 3. panta 1. punkts Padomes 1975. gada 16. jūnija Direktīvā 75/439/EEK par atkritumu atkritumu apglabāšanu, ko groza Padomes 1986. gada 22. decembra Direktīva 87/101/EEK;
- 2) piespīst Austrijas Republikai atlidzināt izdevumus;
- 3) Somijas Republika un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste sedz savus izdevumus pašas.

⁽¹⁾ OV C 55, 08.03.2003.

lietā C-84/03 Eiropas Kopienų Komisija pret Spānijas Karalisti ⁽¹⁾*(Valsts pienākumu neizpilde — Direktīva 93/36/EEK un Direktīva 93/37/EEK — Valsts līgumi — Procedūra piegādes un būvdarbu valsts līgumu piešķiršanai — Piemērošanas joma — Līgumslēdzējas iestādes jēdziens — Starp valsts pārvaldes iestādēm noslēgtie sadarbības nolīgumi — Līguma jēdziens — Sarunu procedūras izmantošana Direktīvā neparedzētos gadījumos)*

(2005/C 82/04)

(tiesvedības valoda - spāņu)

Lietā C-84/03 par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam, ko 2003. gada 26. februārī cēla Eiropas Kopienų Komisija (pārstāvji — K. Wiedner un G. Valero Jordana) pret Spānijas Karalisti (pārstāvis — S. Ortiz Vaamonde), Tiesa (otrā palāta) šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs C. W. A. Timmermans, tiesneši R. Schintgen, J. Makarczyk (referents), G. Arestis un J. Klučka, ģenerālvokāte J. Kokott, sekretārs R. Grass, 2005. gada 13. februārī ir pasludinājusi spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

- 1) nepareizi transponējot valsts tiesībās Padomes 1993. gada 14. jūnija Direktīvu 93/36/EK, ar ko koordinē piegāžu valsts līgumu piešķiršanas procedūras, un Padomes 1993. gada 14. jūnija Direktīvu 93/37/EK par to, kā koordinēt būvdarbu valsts līgumu piešķiršanas procedūras, jo īpaši:
 - 2000. gada 16. jūnija Ley de Contractos de las Administraciones Públicas (likums, kas attiecas uz valsts pārvaldes iestāžu piešķirtajiem līgumiem), kura kodificētā versija apstiprināta ar 2000. gada 16. jūnija Real Decreto Legislativo 2/2000, 1. panta 3. punktā paredzot, ka šis likums netiek piemērots privāto tiesību subjektiem, kuri atbilst nosacījumiem, kas norādīti abu minēto direktīvu 1. panta b) punkta otrās daļas pirmajā, otrajā un trešajā ievilkumā,

— šā likuma 3. panta 1. punkta c) apakšpunktā paredzot, ka šis pats likums pilnībā netiek piemērots sadarbības nolīgumiem, kas noslēgti starp valsts pārvaldes iestādēm un citām valsts iestādēm, un tādējādi arī nolīgumiem, kuri attiecas uz valsts līgumiem šo pašu direktīvu nozīmē,

— minētā likuma 141. panta a) punktā un 182. panta a) un g) punktā ļaujot sarunu procedūru izmantot divos gadījumos, kas nav paredzēti minētajās direktīvās,

Spānijas Karaliste nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šīs direktīvas;

2) piespriet Spānijas Karalistei atļūdzināt izdevumus.

(¹) OV C 101, 26.04.2003.

TIESAS SPRIEDUMS

(otrā palāta)

2005. gada 27. janvārī

lietā C-92/03 Eiropas Kopienų Komisija pret Portugāles Republiku (¹)

(Valsts pienākumu neizpilde — Direktīva 75/439/EEK — Atkritumēļu apglabāšana — Prioritāte atkritumēļu pārstrādei, tās reģenerējot)

(2005/C 82/05)

(tiesvedības valoda - portugāļu)

Lietā C-92/03 par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226.pantam, ko 2003. gada 28. februārī cēla Eiropas Kopienų Komisija (pārstāvji — A. Caeiros un M. Konstantinidis) pret Portugāles Republiku (pārstāvji — L. Fernandes un M. Lois), ko atbalsta Somijas Republika (pārstāve — A. Guimaraes-Purokoski), Tiesa (otrā palāta) šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs C. W. A. Timmermans, tiesnese R. Silva de Lapuerta (referente), tiesneši C. Gulmann, R. Schintgen un J. Klučka, ģenerālvokāts A. Tizzano, sekretārs R. Grass, 2005. gada 27. janvārī ir pasludinājis spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

1) neveicot vajadzīgos pasākumus, lai par prioritāru kļūtu atkritumēļu pārstrāde, tās reģenerējot, ja to atļauj tehniskie, ekonomiskie un organizatoriskie ierobežojumi, Portugāles Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek 3. panta 1. punkts Padomes 1975. gada 16. jūnija Direktīvā 75/439/EEK par atkritumēļu apglabāšanu, ko groza Padomes 1986. gada 22. decembra Direktīva 87/101/EEK;

2) piespriet Portugāles Republikai atļūdzināt izdevumus;

3) Somijas Republika sedz savus izdevumus pati.

(¹) OV C 112, 10.05.2003.

TIESAS SPRIEDUMS

(otrā palāta)

2005. gada 27. janvārī

lietā C-188/03 (Arbeitsgericht Berlin lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) Irmtraud Junk pret Wolfgang Kühnel (¹)

(Direktīva 98/59/EK — Kolektīvā atlaišana — Konsultācijas ar darba ņēmēju pārstāvjiem — Paziņojums kompetentajai valsts iestādei — Jēdziens “atlaišana” — Atlaišanas brīdis)

(2005/C 82/06)

(tiesvedības valoda - vācu)

Lietā C-188/03 par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko Arbeitsgericht Berlin (Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2003. gada 30. aprīlī un kas Tiesā reģistrēts 2003. gada 7. maijā, tiesvedībā Irmtraud Junk pret Wolfgang Kühnel, Tiesa (otrā palāta) šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs C. W. A. Timmermans, tiesnese R. Silva de Lapuerta, tiesneši C. Gulmann (referents), P. Kūris un G. Arestis, ģenerālvokāts A. Tizzano, sekretāre M.-F. Contet, galvenā administratore, 2005. gada 27. janvārī ir pasludinājis spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

1) 2. līdz 4. pants Padomes 1998. gada 20. jūlija Direktīvā 98/59/EK par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz kolektīvo atlaišanu ir jāinterpretē tādējādi, ka par atlaišanu uzskatāmais notikums ir darba devēja gribas izrādīšana izbeigt darba līgumu;

2) darba devējam ir tiesības sākt kolektīvo atlaišanu pēc tam, kad ir beigusies konsultēšanās procedūra, kas ir paredzēta Direktīvas 98/59 2. pantā, un ir paziņots par plānoto kolektīvo atlaišanu, kas paredzēta šīs direktīvas 3. un 4.pantā.

(¹) OV C 213, 06.09.2003.

TIESAS SPRIEDUMS

(virspalāta)

2005. gada 1. februārī

lietā C-203/03 Eiropas Kopienu Komisija pret Austrijas Republiku ⁽¹⁾

(Valsts pienākumu neizpilde — EKL 249. un 307. pants — Direktīvas 76/207/EEK 2. un 3. pants — Vienlīdzīga attieksme pret vīriešiem un sievietēm — Aizliegums nodarbināt sievietes pazemes darbos kalnrūpniecības nozarē, kā arī darbos paaugstināta spiediena apstākļos un niršanas darbos)

(2005/C 82/07)

(tiesvedības valoda - vācu)

Lietā C-203/03 par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam, ko 2003. gada 12. maijā cēla Eiropas Kopienu Komisija (pārstāvji - N. Yerrell un H. Kreppel) pret Austrijas Republiku (pārstāvji - H. Dossi un E. Riedl), Tiesa (virspalāta) šādā sastāvā: priekšsēdētājs V. Skouris, palātas priekšsēdētāji P. Jann, C. W. A. Timmermans un A. Rosas, tiesneši J.-P. Puissochet, R. Schintgen, tiesnese N. Colneric (referente), tiesneši J. Malenovský, J. Klučka, U. Lohmus un E. Levits, ģenerāladvokāts F. G. Jacobs, sekretārs R. Grass, 2005. gada 1. februārī ir pasludinājis spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

1) saglabājot spēkā 1973. gada 25. jūlija Druckluft- und Taucherarbeiten- Verordnung (Dekrēts par darbiem paaugstināta spiediena atmosfērā un niršanas darbiem) 8. un 31. pantā vispārējo aizliegumu nodarbināt sievietes paaugstināta spiediena atmosfērā un niršanas darbos, paredzot pirmajam no šiem gadījumiem nedaudzus izņēmumus, Austrijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek 2. un 3. pants Padomes 1976. gada 9. februāra Direktīvā 76/207/EEK par tāda principa īstenošanu, kas paredz vienlīdzīgu attieksmi pret vīriešiem un sievietēm attiecībā uz darba, profesionālās izglītības un izaugsmes iespējām un darba apstākļiem;

2) prasību pārējā daļā noraidīt;

3) katra puse sedz savus izdevumus pati.

⁽¹⁾ OV C 158, 05.07.2003.

TIESAS SPRIEDUMS

(ceturtnā palāta)

2003. gada 16. decembrī

lietā C-358/03 Eiropas Kopienu Komisija pret Austrijas Republiku ⁽¹⁾

(Valsts pienākumu neizpilde — Darba ņēmēju aizsardzība — Darba ņēmēju drošība un veselība — Kravu apstrāde ar rokām, pastāvot riskam darba ņēmējiem)

(2005/C 82/08)

(tiesvedības valoda - vācu)

Lietā C-358/03 par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam, ko 2003. gada 19. augustā cēla Eiropas Kopienu Komisija (pārstāvji - D. Martin un H. Kreppel) pret Austrijas Republiku (pārstāvis - E. Riedl), Tiesa (ceturtnā palāta) šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. Lenaerts, tiesneši N. Colneric (referente) un J. N. Cunha Rodrigues, ģenerāladvokāts A. Tizzano, sekretārs R. Grass, 2003. gada 16. decembrī ir pasludinājis spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

1) nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai Karintijas federālajā zemē izpildītu Padomes 1990. gada 29. maija Direktīvas 90/269/EEK par minimālajām prasībām attiecībā uz drošību un veselības aizsardzību kravu apstrādē ar rokām, pastāvot īpašam riskam darba ņēmējiem gūt muguras traumas (Ceturtnā atsevišķā direktīva Direktīvas 89/391/EEK 16. panta 1. punkta nozīmē) prasības, Austrijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šī direktīva;

2) prasību pārējā daļā noraidīt;

3) Eiropas Kopienu Komisija un Austrijas Republika sedz savus izdevumus pašas.

⁽¹⁾ OV C 264, 01.11.2003.

TIESAS SPRIEDUMS

(sestā palāta)

2005. gada 27. janvārī

lietā C-59/04 Eiropas Kopienu Komisija pret Francijas Republiku ⁽¹⁾

(Valsts pienākumu neizpilde — Direktīva 2001/29/EK — Dažu autortiesību un blakustiesību aspektu tuvināšana informācijas sabiedrībā — Netransponēšana noteiktajā termiņā)

(2005/C 82/09)

(tiesvedības valoda - franču)

Lietā C-59/04 par prasību par valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam, ko 2004. gada 11. februārī iesniedza Eiropas Kopienu Komisija (pārstāve K. Banks) pret Francijas Republiku (pārstāvji G. de Bergues un A. Bodard Hermant), Tiesa (sestā palāta) šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Borg Barthet, tiesneši J. P. Puissochet un J. Malenovský (referents), ģenerāladvokāts A. Tizzano, sekretārs R. Grass, 2005. gada 27. janvārī ir pasludinājusī spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

1) nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 22. maija Direktīvas 2001/29/EK par dažu autortiesību un blakustiesību aspektu tuvināšanu informācijas sabiedrībā 5. panta 1. punkta un 6. un 7. panta prasības, Francijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šī Direktīva;

2) prasību pārēja daļā noraidīt;

3) katra puse sedz savus izdevumus pati.

⁽¹⁾ OV C 71, 20.03.2004.

TIESAS SPRIEDUMS

(ceturtā palāta)

2005. gada 27. janvārī

lietā C-125/04 (*Commission de Litiges Voyages* lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) *Guy Denuit, Betty Cordenier* pret *Transorient - Mosaique Voyages et Cultures SA* ⁽¹⁾

(Prejudiciālie jautājumi — Vēršanās Tiesā — Valsts tiesa EKL 234. panta izpratnē — Arbitrāžas tiesa)

(2005/C 82/10)

(tiesvedības valoda - franču)

Lietā C-125/04 par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Commission de Litiges Voyages* iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2003. gada 4. decembrī un Tiesā reģistrēts 2004. gada 8. martā, tiesvedībā *Guy Denuit, Betty Cordenier* pret *Transorient - Mosaique Voyages et Cultures SA*, Tiesa (ceturtā palāta) šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. Lenaerts, tiesnese N. Colneric un tiesnesis J. N. Cunha Rodrigues (referents), ģenerāladvokāts A. Tizzano, sekretārs R. Grass, 2005. gada 27. janvārī ir pasludinājusī spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

1. Tiesas kompetencē nav lemt par Collège d'arbitrage de la Commission de Litiges Voyages iesniegtajiem jautājumiem.

⁽¹⁾ OV C 156, 12.06.2004.

Pieteikums par atļauju veikt mantas apķīlāšanu, ko pret Eiropas Kopienu Komisiju sabiedrība *Intek Company* iesniedza 2005. gada 28. janvārī

lieta C-1/05 SA

(2005/C 82/11)

Eiropas Kopienu Tiesā 2005. gada 28. janvārī izskatīšanai ir iesniegts pieteikums par atļauju veikt mantas apķīlāšanu, ko pret Eiropas Kopienu Komisiju sabiedrība *Intek Company*, kuru pārstāv R. Nathan, advokāts.

— Pieteikuma iesniedzēja lūdz Tiesu atcelt Komisijas imunitāti, lai būtu iespējams īstenot parādnieka, šajā gadījumā *CESD – Communautaire a.s.b.l.*, mantas, kas atrodas pie Komisijas, apķīlāšanu, jo ne faktiski, ne tiesiski argumenti neiestājas pret to, lai Komisija kā persona, pie kuras atrodas parādnieka manta, neizmaksātu kreditoram parādnieka līdzekļus, kas pie tās uz laiku atrodas.

— Pieteikuma iesniedzēja lūdz visus izdevumus piedzīt no atbildētāja.

Pieteikums par atļauju veikt mantas apķīlāšanu, ko pret Eiropas Kopienu Komisiju sabiedrība *Names b.v.* iesniedza 2005. gada 28. janvārī

lieta C-2/05 SA

(2005/C 82/12)

Eiropas Kopienu Tiesā 2005. gada 28. janvārī izskatīšanai ir iesniegts pieteikums par atļauju veikt mantas apķīlāšanu, ko pret Eiropas Kopienu Komisiju iesniedza sabiedrība *Names b.v.*, kuru pārstāv *R. Nathan*, advokāts.

— Pieteikuma iesniedzējs lūdz Tiesu atcelt Komisijas imunitāti, lai būtu iespējams īstenot parādnieka, šajā gadījumā *CESD – Communautaire a.s.b.l.*, mantas, kas atrodas pie Komisijas, apķīlāšanu, jo ne faktiski, ne tiesiski argumenti neiestājas pret to, lai Komisija kā persona, pie kuras atrodas parādnieka manta, neizmaksātu kreditoram parādnieka līdzekļus, kas pie tās uz laiku atrodas.

— Pieteikuma iesniedzēja lūdz visus izdevumus piedzīt no atbildētāja.

Pieteikums par atļauju veikt mantas apķīlāšanu, ko pret Eiropas Kopienu Komisiju Kazahstānas Republikas Statistikas pārvalde iesniedza 2005. gada 28. janvārī

lieta C-3/05 SA

(2005/C 82/13)

Eiropas Kopienu Tiesā 2005. gada 28. janvārī izskatīšanai ir iesniegts pieteikums par atļauju veikt mantas apķīlāšanu, ko pret Eiropas Kopienu Komisiju iesniedza Kazahstānas Republikas Statistikas pārvalde, kuru pārstāv *R. Nathan*, advokāts.

— Pieteikuma iesniedzējs lūdz Tiesu atcelt Komisijas imunitāti, lai būtu iespējams īstenot parādnieka, šajā gadījumā *CESD – Communautaire a.s.b.l.*, mantas, kas atrodas pie Komisijas, apķīlāšanu, jo ne faktiski, ne tiesiski argumenti neiestājas pret to, lai Komisija kā persona, pie kuras atrodas parādnieka līdzekļi, neizmaksātu kreditoram parādnieka līdzekļus, kas pie tās uz laiku atrodas.

— Prasītāja lūdz visus izdevumus piedzīt no atbildētājas.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu - izteikts ar 2004. gada 23. decembra *Arbeidshof te Brussel* [Briseles Augstākā Darba tiesa] lēmumu lietā *Rijksdienst voor Sociale Zekerheid* pret *N. V. Herbosch-Kiere*

(lieta C-2/05)

(2005/C 82/14)

(tiesvedības valoda - nīderlandiešu)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar *Arbeidshof te Brussel* [Briseles Augstākā Darba tiesa] 2004. gada 23. decembra lēmumu lietā *Rijksdienst voor Sociale Zekerheid* pret *N. V. Herbosch-Kiere* un ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2005. gada 5. janvārī.

Arbeidshof te Brussel [Briseles Augstākā Darba tiesa] lūdz Tiesu lemt par šādiem jautājumiem:

Vai uzņemošās valsts tiesnesis var izmeklēt un/vai izvērtēt tiešo saiti, kas pastāv starp uzņēmumu, kas nosūta darbā, un nosūtīto darbinieku [darba ņēmēju], ņemot vērā, ka EEK Regulas Nr. 1408/71 (⁽¹⁾) 14. panta 1. punkta a) apakšpunkta jēdziens “uzņēmums, ar ko viņš parasti ir saistīts” pieprasa (atbilstoši Lēmumam Nr. 128), ka nosūtīšanas laikā saglabājas tiešā saite?

Vai citas dalībvalsts, nevis tās, kas ir izsniegusi minēto sertifikātu (E 101 formulārs), tiesnesis var neņemt vērā un/vai anulēt sertifikātu, ja no tā izvērtēšanai iesniegtajiem faktiskajiem apstākļiem izriet, ka starp uzņēmumu, kurš nosūtīja darbinieku [darba ņēmēju], un darbinieku [darba ņēmēju] nosūtīšanas laikā tiešā saite nepastāvēja?

Vai nosūtīšanas valsts pilnvarotajām iestādēm ir saistošs uzņemošās valsts tiesas lēmums, ar kuru augstākminētajos apstākļos minētais sertifikāts (E 101 formulārs) netiek ņemts vērā un/vai tiek anulēts?

(⁽¹⁾) Padomes 1971. gada 14. jūnija Regula (EEK) Nr. 1408/71 par sociālā nodrošinājuma shēmu piemērošanu darba ņēmējiem un to ģimenēm, kas pārvietojas Kopienas teritorijā (OV L 149, 2. lpp.)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu - izteikts ar 2004. gada 11. oktobra Bundesgerichtshof rīkojumu apvienotajās lietās Saatzgut-Treuhandverwaltungs GmbH pret Dieter Deppe ģimenes mantiniekiem: 1) Ulrich Deppe, 2) Hanne-Rose Deppe, 3) Thomas Deppe, 4) Matthias Deppe, 5) Christine Urban, dzimusi Deppe (C-7/05), pret Siegfried Hennings (C-8/05); un pret Hartmut Lübbe (C-9/05) apvienotās

(lietas C-7/05, C-8/05, C-9/05)

(2005/C 82/15)

(tiesvedības valoda - vācu)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2004. gada 11. oktobra Bundesgerichtshof rīkojumu lietās Saatzgut-Treuhandverwaltungs GmbH pret Dieter Deppe ģimenes mantiniekiem: 1) Ulrich Deppe, 2) Hanne-Rose Deppe, 3) Thomas Deppe, 4) Matthias Deppe, 5) Christine Urban, dzimusi Deppe (C-7/05); pret Siegfried Hennings (C-8/05); un pret Hartmut Lübbe (C-9/05), un ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2005. gada 14. janvārī.

Bundesgerichtshof lūdz Tiesu lemt par šādiem jautājumiem:

1. Vai prasība noteikt atlīdzības apjomu par audzēšanu atbilstoši Regulas (EK) Nr. 1768/95 (⁽¹⁾) 5. panta 2. punktam, saskaņā ar kuru atlīdzības apjomi ir “ievērojami zemāki” par summu, ko iekasē par tās pašas šķirnes pavairojamā materiāla licencētu audzēšanu tādā pašā platībā, ir izpildīta arī tad, ja šī atlīdzība ir iepriekš noteikta 80 % apmērā no šīs summas?

2. Vai gadījumā, kad atlīdzība tiek noteikta saskaņā ar likumu, 5. panta 4. un 5. punkts Regulā (EK) Nr. 1768/95, kas grozīta ar Regulu (EK) Nr. 2605/98, (⁽²⁾) nosaka atlīdzības apjomu par audzēšanu?

Apstiprinošas atbildes gadījumā – vai šādi tiek noteikts atlīdzības apjoms arī par audzēšanu, kas notikusi pirms Regulas (EK) Nr. 2605/98 spēkā stāšanās?

3. Vai tādas pamatnostādnes izmantošana, kas ietverta līgumā starp īpašnieku un lauksaimnieku organizācijām Regulas (EK) Nr. 1768/95, kas grozīta ar Regulu (EK) Nr. 2605/98, 5. panta 4. punkta izpratnē, nozīmē to, ka šī līguma būtiskie pamatelementi (aprēķina parametri) ir izmantojami, nosakot atlīdzības apjomu saskaņā ar likumu arī gadījumā, kad, aprēķinot saskaņā ar likumu noteiktu atlīdzību, īpašnieka rīcībā nav visu parametru, kas vajadzīgi, lai veiktu aprēķinu, pamatojoties uz līgumu, kas atrodas lauksaimnieka rīcībā un kurš neuzliek lauksaimniekam pienākumu sniegt šo informāciju?

Apstiprinošas atbildes gadījumā – vai šāda veida līguma likumīgs attiecībā uz to, ka tam ir jāizmanto pamatnostādne, nozīmē to, ka tajā ir jāievēro 5. panta 4. punkts Regulā (EK) Nr. 1768/95, kas grozīta ar Regulu (EK) Nr. 2605/98, arī gadījumā, kad līgums tika noslēgts pirms Regulas (EK) Nr. 2605/98 stāšanās spēkā?

4. Vai 5. panta 5. punkts Regulā (EK) Nr. 1768/95, kas grozīta ar Regulu (EK) Nr. 2605/98, paredz atlīdzības maksimālo robežu gadījumā, kad atlīdzība tiek noteikta ar līgumu un/vai saskaņā ar likumu?

5. Vai starp profesionālajām organizācijām noslēgts līgums var būt par pamatnostādni Regulas (EK) Nr. 1768/95, kas grozīta ar Regulu (EK) Nr. 2605/98, 5. panta 4. punkta izpratnē gadījumā, kad tajā noteiktā atlīdzības likme pārsniedz 50 % no šīs regulas 5. panta 5. punktā noteiktajām summām?

(⁽¹⁾) OV L 173, 14. lpp.

(⁽²⁾) OV L 328, 6. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu - izteikts ar 2004. gada 28. decembra *Gerechtshof te Amsterdam* [Amsterdamas Apelācijas tiesa] lēmumu lietā *Friesland Coberco Dairy Foods B.V. h.o.d.n. Friesland Supply Point Ede* pret *Inspecteur van de Belastingdienst/Douane Noord/kantoor Groningen*

(lieta C-11/05)

(2005/C 82/16)

(tiesvedības valoda - nīderlandiešu)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2004. gada 28. decembra *Gerechtshof te Amsterdam* [Amsterdamas Apelācijas tiesa] lēmumu lietā *Friesland Coberco Dairy Foods B.V. h.o.d.n. Friesland Supply Point Ede* pret *Inspecteur van de Belastingdienst/Douane Noord/kantoor Groningen* un ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2005. gada 14. janvārī.

Gerechtshof te Amsterdam [Amsterdamas Apelācijas tiesa] lūdz Tiesu lemt par šādiem jautājumiem:

- 1) kā ir jāinterpretē vārdi “nekaitējot līdzīgu preču ražotāju būtiskajām interesēm Kopienā” [Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulas (EK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi ⁽¹⁾] 133. panta e) apakšpunktā? Vai šeit tiek aplūkots tikai gatavo preču tirgus vai ir arī jāpārbauda arī izejvielu pārstrādes, kas pakļauta muitas uzraudzībai, ekonomiskā situācija?
- 2) attiecībā uz “veicamo vai turpināto pārstrādes darbību” novērtēšanu saskaņā ar Komisijas 1993. gada 2. jūlija Regulas (EEK) Nr. 2454/93, ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Padomes Regulai (EEK) Nr. 2913/92 ⁽²⁾, 502. panta 3. punktu, vai ir noteikts darba vietu skaits, ko kā minimumu ir jārada darbībām? Kādus citus kritērijus piemēro citētā teksta interpretācijai?
- 3) atkarībā no atbildes uz 1. un 2. jautājumu, vai Eiropas Kopienu Tiesa var izvērtēt Komitejas atzinuma spēkā esamību prejudiciāla nolēmuma procedūrā?
- 4) ja atbilde ir apstiprinoša, vai atzinums šajā gadījumā ir derīgs gan attiecībā uz ta pamatojumu, gan ekonomiskajiem iemesliem?
- 5) ja Eiropas Kopienu Tiesa nevar izvērtēt slēdziena spēkā esamību, kā būtu tad jāinterpretē vārdi [Regulas Nr. 2454/93 ⁽³⁾] 504. panta 4. punktā “muitas iestādes ņem vērā Komitejas atzinumu”, ja – pirmajā instancē – muitas iestādes un/vai – apelācijas instancē – valsts tiesa uzskata, ka

Komitejas atzinums nevar būt pamatojums lēmumam noraidīt iesniegumu par pārstrādi muitas uzraudzībā?

-
- ⁽¹⁾ 1992. gada 12. oktobra Regula (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi (OV L 302, 1. lpp.)
⁽²⁾ 1993. gada 2. jūlija Regula (EEK), ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Padomes Regulai (EEK) Nr. 2913/92 (OV L 253, 1. lpp.)
⁽³⁾ Komisijas 2001. gada 4. maija Regulas (EK) Nr. 993/2001 par grozījumiem Regulā (EEK) Nr. 2454/93, kas nosaka īstenošanas noteikumus Padomes Regulai (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi, labojums (OV L 141, 1. lpp.)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu - izteikts ar *Gerechtshof te Amsterdam* 2004. gada 28. decembra lēmumu lietā *Anagram International Inc.* pret *Inspecteur van de Belastingdienst/Douane Rotterdam*

(lieta C-14/05)

(2005/C 82/17)

(tiesvedības valoda - nīderlandiešu)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar *Gerechtshof te Amsterdam* 2004. gada 28. decembra lēmumu lietā *Anagram International Inc.* pret *Inspecteur van de Belastingdienst/Douane Rotterdam* un ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2005. gada 19. janvārī.

Gerechtshof te Amsterdam lūdz Tiesu lemt par šādiem jautājumiem:

1. Vai Regulas (EK) Nr. 442/2000 ⁽¹⁾ pielikuma 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka šis punkts arī attiecas uz precēm, kuras ir aprakstītas pie faktiem (lūguma par prejudiciālu nolēmumu 2. apakšpunktā)?
2. Apstiprinošas atbildes gadījumā, vai šis Regulas punkts ir spēkā?
3. Ja Regula nav spēkā vai ja uz šīm precēm šis punkts neatiecas, vai KMT var interpretēt tādējādi, ka šīs preces ir jāiedala zem koda 9505 90 00 “svētku izstrādājumi”?

⁽¹⁾ Komisijas 2000. gada 25. februāra Regula (EK) Nr. 442/2000 par dažu preču klasifikāciju Kombinētajā nomenklatūrā (OV L 54, 33. lpp.)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu - izteikts ar *Gerechthof te Amsterdam* 2004. gada 28. decembra lēmumu lietā *Kawasaki Motors Europe N. V. pret Inspecteur van de Belastingdienst/Douane district Rotterdam*

(lieta C-15/05)

(2005/C 82/18)

(tiesvedības valoda - nīderlandiešu)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar *Gerechthof te Amsterdam* 2004. gada 28. decembra lēmumu lietā *Kawasaki Motors Europe N. V. pret Inspecteur van de Belastingdienst/Douane district Rotterdam* un ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2005. gada 19. janvārī.

Gerechthof te Amsterdam lūdz Tiesu lemt par šādiem jautājumiem:

1. Vai ir spēkā Komisijas 1998. gada 23. novembra Regula (EK) Nr. 2518/98⁽¹⁾ par atsevišķu preču klasifikāciju kombinētajā nomenklatūrā (OV L 315) tiktāl, ciktāl tās pielikuma 5. punktā aprakstītie jaunie transportlīdzekļi ar četriem riteņiem tiktu klasificēti kā transportlīdzekļi personu pārvadāšanai, kā noteikts KMT pozīcijā 8703 21?
2. Ja Regula nav spēkā, vai KMT var interpretēt tādējādi, ka minētās preces var tikt klasificētas KMT pozīcijas 8701 90 apakšpozīcijās?

⁽¹⁾ Komisijas 1998. gada 23. novembra Regula (EK) Nr. 2518/98 par atsevišķu preču klasifikāciju kombinētajā nomenklatūrā (OV L 315, 3. lpp.)

Prasība pret Beļģijas Karalisti, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2005. gada 25. janvārī

(lieta C-22/05)

(2005/C 82/19)

(tiesvedības valoda - franču)

Eiropas Kopienu Tiesā 2005. gada 25. janvārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Beļģijas Karalisti, ko cēla Eiropas Kopienu Komisija, kuru pārstāv G. Rozet un N. Yerrell, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

- 1) atzīt, ka, izslēdzot gadatirgū nodarbinātās personas no tādu valsts pasākumu piemērošanas jomas, ar kuriem tiek transponēta Padomes 1993. gada 23. novembra Direktīva 93/104/EK par dažiem darba laika organizācijas aspektiem⁽¹⁾, Beļģijas Karaliste nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šīs direktīvas 1., 3. un 17. punkts;
- 2) piespriest Beļģijas Karalistei atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Personu, kas ir nodarbinātas gadatirgū, izslēgšanu no tādu valsts tiesību aktu piemērošanas jomas, ar kuriem tiek transponēta Padomes 1993. gada 23. novembra Direktīva 93/104/EK par dažiem darba laika organizācijas aspektiem, neparedz šīs direktīvas 1. panta 3. punkts, kas nosaka tās piemērošanas jomu. Saskaņā ar šo noteikumu, Direktīva attiecas uz visiem darbības veidiem, izņemot gaisa, dzelzceļa, autoceļu, jūras, iekšzemes ūdensceļu un ezeru transportu, jūras zvejniecību, citus darbus jūrā un prakses ārstu darbību. Personas, kas ir nodarbinātas gadatirgū, nav minētas šajā pantā, un tās arī neatbilst nosacījumiem, lai paredzētu Direktīvas 17. pantā minēto atkāpi, uz kuru Beļģijas iestādes nav atsaukušās. Ieviešot izņēmumu, kas Direktīva nav paredzēts, Beļģija ir nepareizi transponējusi šo direktīvu, un līdz ar to tā nav izpildījusi tai uzliktos pienākumus.

⁽¹⁾ OV L 307, 13.12.1993., 18. lpp.

Prasība pret Luksemburgas Lielhercogisti, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2005. gada 25. janvārī

(lieta C-23/05)

(2005/C 82/20)

(tiesvedības valoda - franču)

Eiropas Kopienu Tiesā 2005. gada 25. janvārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Luksemburgas Lielhercogisti, ko cēla Eiropas Kopienu Komisija, kuru pārstāv G. Rozet un N. Yerrell, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

- 1) atzīt, ka, nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 22. jūnija Direktīvas 2000/34/EK, ar ko groza Padomes Direktīvu 93/104/EK attiecībā uz darba laika organizēšanas konkrētiem aspektiem, lai aptvertu sektorus un darbības, uz kuriem neattiecas minētā direktīva (¹⁾), prasības, vai, jebkurā gadījumā, nedarot Komisijai zināmus šos aktus, Luksemburgas Lielhercogiste nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šīs direktīvas 2. panta 1. punkts;
- 2) piespriest Luksemburgas Lielhercogistei atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Terminš Direktīvas transponēšanai valsts tiesiskajā kārtībā bija 2003. gada 1. augusts.

(¹) OV L 195, 01.08.2000., 41. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu - izteikts ar [2005. gada 13. janvāra] Landesgericht Korneuburg lēmumu lietā Plato Plastik Robert Frank GmbH pret CAROPACK Handels GmbH

(lieta C-26/05)

(2005/C 82/21)

(tiesvedības valoda - vācu)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2005. gada 13. janvāra Landesgericht Korneuburg lēmumu lietā Plato Plastik Robert Frank GmbH pret CAROPACK Handels GmbH un ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2005. gada 27. janvārī.

Landesgericht Korneuburg lūdz Tiesu lemt par šādiem jautājumiem:

- 1) galvenais jautājums - vai Eiropas Parlamenta un Padomes 1994. gada 20. decembra Direktīvas 94/62/EK par iepakojumu un izlietoto iepakojumu izpratnē tirdzniecības, grupas vai transporta iepakojuma ražotājs, proti, iepakojuma ražotājs, vienmēr ir tas, kurš savas uzņēmējdarbības ietvaros tieši vai netieši nodrošina vai organizē noteiktā iepakojuma produkta savienojumu ar precī, un vai tas attiecas arī uz

maisiņiem? Vai 3. panta 1. punkta 1. teikumā minēto produktu, tātad ražojumu, ko izmanto, lai iepakotu, aizsargātu, pārkrautu, piegādātu vai noformētu preces, kā arī "vienreiz lietojamo" materiālu, ko izmanto tādiem pašiem mērķiem, ražotājs (piegādātājs) ir iepakojuma materiāla (iepakojuma produkta) ražotājs, un nevis tirdzniecības, grupas vai transporta iepakojuma ražotājs (iepakojuma ražotājs, salīdzināt ar atbilstošajiem jēdzieniem Direktīvas 3. panta 11. punktā)?

- 2) Pirmais papildu jautājums, gadījumam, ja uz galveno jautājumu tiek sniegta apstiprinoša atbilde - vai tādējādi maisiņa ražotājs ir nevis tirdzniecības, grupas vai transporta iepakojuma ražotājs, bet gan iepakojuma materiāla (iepakojuma produkta) ražotājs?

- 3) Otrais papildu jautājums, gadījumam, ja uz galveno jautājumu tiek sniegta apstiprinoša atbilde - vai tas ir pretrunā Kopienas tiesībām, jo īpaši, vienlīdzīgas attieksmes principam, aizliegumam ierobežot uzņēmējdarbības brīvību, nepastāvēt materiāli tiesiskiem pamatiem, kas to attaisno, un aizliegumam deformēt konkurenci, ja dalībvalsts normatīvie akti, kuru neizpildes gadījumā ir paredzēts sods, paredz, ka iepakojuma materiāla, īpaši maisiņu, ražotājam ir pienākums tos pieņemt atpakaļ vai piedalīties savākšanas un izmantošanas sistēmā šajā sakarā, jo pretējā gadījumā šo pienākumu pārņem cita pārdošanas procesā iesaistīta persona, kas par to iepakojuma ražotājam iesniedz paziņojumu, kuram ir juridiskas sekas?

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu - izteikts ar 2005. gada 5. janvāra Finanzgericht Hamburg (Hamburgas Finanšu tiesas) lēmumu lietā Elfering Export GmbH pret Hauptzollamt Hamburg-Jonas

(lieta C-27/05)

(2005/C 82/22)

(tiesvedības valoda - vācu)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2005. gada 5. janvāra Finanzgericht Hamburg lēmumu lietā Elfering Export GmbH pret Hauptzollamt Hamburg-Jonas, un ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2005. gada 27. janvārī.

Finanzgericht Hamburg lūdz Tiesu lemt par šādu jautājumu:

Pamati un galvenie argumenti

Vai saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 800/1999⁽¹⁾ 51. panta 2. punktu saistībā ar 5. panta 4. punktu eksporta deklarācijā sniegtās ziņas par produktu, par kuriem var saņemt kompensāciju, Kopienas izcelsmi, ir uzskatāmas par ziņām, par ko var piemērot sankcijas?

⁽¹⁾ OV L 102, 11. lpp.

Apelācija, ko 2005. gada 28. janvārī (2005. gada 25. janvāra fakss) ierosināja Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi), par Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas (ceturtā palāta) 2004. gada 10. novembra spriedumu lietā T-164/02 Kaul GmbH pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (otra puse procesā ITSB Apelāciju padomē: Bayer AG)

(lieta C-29/05 P)

(2005/C 82/23)

(tiesvedības valoda - vācu)

Eiropas Kopienu Tiesā 2005. gada 28. janvārī (2005. gada 25. janvāra fakss) izskatīšanai ir iesniegta apelācija par Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas (ceturtā palāta) 2004. gada 10. novembra spriedumu lietā T-164/02 Kaul GmbH pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi), ko iesniedza Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi), kuru pārstāv Alexander von Mühlen-dahl, Biroja viceprezidents, un Gregor Schneider, Rūpnieciskā īpašuma strīdu izskatīšanas nodaļas loceklis, otram pusei procesā ITSB Apelāciju padomē esot Bayer AG.

Apelācijas sūdzības iesniedzēja prasījumi Tiesai ir šādi:

- 1) atcelt pārsūdzēto spriedumu;
- 2) nosūtīt lietu atkārtotai izskatīšanai Pirmās instances tiesai papildus prasības pamatu izlemšanai;
- 3) piespriest otram pusei atlīdzināt apelācijas tiesvedības izdevumus.

1. Paredzot Biroja Apelāciju padomes pienākumu, pamatojoties uz funkcionālās turpinātības principu, iebildumu procesā ņemt vērā jaunus iesniegtos faktus un pierādījumus, pat ja procesa puse šos apsvērumus vai pierādījumus nav iesniegusi iebildumu nodaļas noteiktajā termiņā, Pirmās instances tiesa ir pārkāpusi Padomes 1993. gada 20. decembra Regulas (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi 43. panta 2. punktu (OV 1994 L 11, 1. lpp.) un Komisijas 1995. gada 13. decembra Regulas (EK) Nr. 2868/95, ar ko īsteno Padomes Regulu (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi (OV 1995 L 303, 1.lpp.), 16. noteikuma 3. punktu un 20. noteikuma 2. punktu. Pienākums pārbaudīt pierādījumus, kas pirmoreiz iesniegti Apelāciju padomē, kurš pēc Pirmās instances tiesas uzskata *inter partes* procesos izriet no funkcionālās turpinātības principa, nedz Regulā Nr. 40/94, nedz arī Regulā Nr. 2868/95 nav nostiprināts.

2. Paredzot, ka Apelāciju padomei jāņem vērā jauni iesniegtie fakti un pierādījumi, pat ja to iesniegšanai procesa laikā iebildumu nodaļā piemērojama termiņš ir "obligāts termiņš" un puse, kas izteikusi iebildumu, nav iesniegusi šos apsvērumus vai pierādījumus iebildumu nodaļas noteiktajā termiņā, Pirmās instances tiesa ir pārkāpusi Regulas Nr. 40/94 74. panta 2. punktu.

3. Tāpat Pirmās instances tiesa ir pārkāpusi Regulas Nr. 40/94 74. panta 2. punktu, atļaujot šī noteikuma piemērošanu apelācijas procesā tikai gadījumā, kad pēc apelācijas sūdzības pamatojuma iesniegšanas termiņa izbeigšanās tiek iesniegti jauni apsvērumi vai pierādījumi.

Prasība pret Luksemburgas Lielhercogisti, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2005. gada 28. janvārī

(lieta C-30/05)

(2005/C 82/24)

(tiesvedības valoda – franču)

Eiropas Kopienu Tiesā 2005. gada 28. janvārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Luksemburgas Lielhercogisti, ko cēla Eiropas Kopienu Komisija, kuru pārstāv Claire Françoise Durand un Florence Simonetti, pārstāves, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

1) atzīt, ka, nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu šādu direktīvu prasības:

— Eiropas Parlamenta un Padomes 1999. gada 31. maija Direktīva 1999/45/EK par dalībvalstu normatīvo un administratīvo aktu tuvināšanu jautājumos, kas attiecas uz bīstamu preparātu klasifikāciju, iepakojšanu un marķēšanu (OV L 200, 30.07.1999., 1. lpp.), un

— Komisijas 2001. gada 7. augusta Direktīva 2001/60/EK, ar ko tehnikas attīstībai pielāgo Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 1999/45/EK par dalībvalstu normatīvo un administratīvo aktu tuvināšanu attiecībā uz bīstamu preparātu klasifikāciju, iepakojšanu un marķēšanu (OV L 226, 22.08.2001., 5. lpp.),

un, jebkurā gadījumā, nedarot Komisijai zināmus šos aktus, Luksemburgas Lielhercogiste nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek minētās direktīvas;

2) piespriest Luksemburgas Lielhercogistei atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Terminš Direktīvu transponēšanai valsts tiesiskajā kārtībā bija 2002. gada 30. jūlijs.

Prasība pret Francijas Republiku, ko Eiropas Kopienų Komisija iesniedza 2005. gada 28. janvārī

(lieta C-31/05)

(2005/C 82/25)

(tiesvedības valoda - franču)

Eiropas Kopienų Tiesā 2005. gada 28. janvārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Francijas Republiku, ko cēla Eiropas Kopienų Komisija, kuru pārstāv *Michael Shotton*, pārstāvis, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

1) atzīt, ka, nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu šādu direktīvu prasības:

— Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīva 2002/19/EK par piekļuvi elektronisko komunikāciju tīkliem un ar tiem saistītām iekārtām un to savstarpēju savienojumu (piekļuves direktīva) (OV L 108, 24.04.2002., 7. lpp.);

— Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīva 2002/20/EK par elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu atļaušanu (atļauju izsniegšanas direktīva) (OV L 108, 24.04.2002., 21. lpp.);

— Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīva 2002/21/EK par kopējiem reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem (pamatdirektīva) (OV L 108, 24.04.2002., 33. lpp.);

vai, jebkurā gadījumā, nedarot Komisijai šos aktus zināmus, Francijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek piekļuves direktīvas 18. pants, atļauju izsniegšanas direktīvas 18. pants un pamatdirektīvas 28. pants.

2) piespriest Francijas Republikai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Terminš Direktīvu transponēšanai valsts tiesiskajā kārtībā bija 2003. gada 24. jūlijs.

Prasība pret Luksemburgas Lielhercogisti, ko Eiropas Kopienų Komisija iesniedza 2005. gada 31. janvārī

(lieta C-32/05)

(2005/C 82/26)

(tiesvedības valoda – franču)

Eiropas Kopienų Tiesā 2005. gada 31. janvārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Luksemburgas Lielhercogisti, ko cēla Eiropas Kopienų Komisija, kuru pārstāv *Sara Prado Quintillán* un *Joanna Hottiaux*, pārstāves, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

- 1) atzīt, ka, nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 23. oktobra direktīvas 2000/60/EK, ar ko izveido sistēmu Kopienas rīcībai ūdens resursu politikas jomā ⁽¹⁾, prasības un, jebkurā gadījumā, nedarot Komisijai zināmus šos aktus, Luksemburgas Lielhercogiste nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šī direktīva;
- 2) piespriest Luksemburgas Lielhercogistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Terminš Direktīvas transponēšanai valsts tiesiskajā kārtībā bija 2003. gada 22. decembris.

⁽¹⁾ OV L 327, 22.12.2000., 1. lpp.

Prasība pret Beļģijas Karalisti, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2005. gada 31. janvārī

(lieta C-33/05)

(2005/C 82/27)

(tiesvedības valoda: franču)

Eiropas Kopienu Tiesā 2005. gada 31. janvārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Beļģijas Karalisti, ko cēla Eiropas Kopienu Komisija, kuru pārstāv *Sara Pardo Quintillán* un *Joanna Hottiaux*, pārstāves, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

- 1) atzīt, ka, nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 23. oktobra Direktīvas 2000/60/EK, ar ko izveido sistēmu Kopienas rīcībai ūdens resursu politikas

jomā ⁽¹⁾, prasības un, jebkurā gadījumā, nedarot Komisijai zināmus šos aktus, Beļģijas Karaliste nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šī direktīva;

- 2) piespriest Beļģijas Karalistei atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Terminš Direktīvas transponēšanai terminš valsts tiesiskajā kārtībā bija 2003. gada 22. decembris.

⁽¹⁾ OV L 327, 22.12.2000., 1. lpp.

Prasība pret Apvienoto Karalisti, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2005. gada 31. janvārī

(lieta C-37/05)

(2005/C 82/28)

(tiesvedības valoda – angļu)

Eiropas Kopienu Tiesā 2005. gada 31. janvārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Apvienoto Karalisti, ko cēla Eiropas Kopienu Komisija, kuru pārstāv *Michel van Beek*, pārstāvis, kam palīdz *Frédéric Louis, avocat*, un *A. Capobianco, avvocato*, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

- atzīt, ka, pareizi netransponējot prasības, kas izvirzītas 2. panta 1. punktā un 4. pantā Padomes Direktīvā 85/337/EEK par dažu sabiedrisku un privātu projektu ietekmes uz vidi novērtējumu ⁽¹⁾, ar grozījumiem, kas izdarīti ar Padomes Direktīvu 97/11/EK ⁽²⁾, Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šī direktīva un Līgums;
- piespriest Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotajai Karalistei atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Direktīva ir jātransponē saistošos valsts tiesību aktos, pilnībā ievērojot skaidrības un tiesiskās drošības prasības. Administratīvs ieteikums nenodrošina šo prasību ievērošanu. Vienkārša pārliecība, ka Padomes Direktīvas 85/377/EEK noteikumu pārkāpšanas iespēja praksē ir neliela, nav faktiskā minētās direktīvas transpozīcija.

(¹) OV L 175, 05.07.1985., 4. lpp.

(²) OV L 173, 14.03.1997., 5. lpp.

Prasība pret Īriju, ko Eiropas Kopienų Komisija iesniedza 2005. gada 1. februārī

(lieta C-38/05)

(2005/C 82/29)

(tiesvedības valoda – angļu)

Eiropas Kopienų Tiesā 2005. gada 1. februārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Īriju, ko cēla Eiropas Kopienų Komisija, kuru pārstāv *Barry Doherty*, pārstāvis, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

— atzīt, ka, nesniedzot attiecīgo informāciju par 1999. un 2000. gadu, Īrija nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek 15. panta 4. punkts, 18. panta 1. punkts, 19.i panta pirmais un trešais ievilkums Padomes 1993. gada 12. oktobra Regulā (EEK) 2847/93, ar kuru izveido kontroles sistēmu, kas piemērojama kopējai zivsaimniecības politikai (¹);

— piespriest Īrijai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Regulas (EEK) 2847/93 15. panta 4. punktā, 18. panta 1. punktā un 19.i pantā dalībvalstīm ir izvirzīta prasība, pārraidot ar datoru, paredzētajā termiņā nosūtīt konkrētu informāciju. Ir svarīgi, lai Komisijai būtu pieejami minētie dati nolūkā veidot un attīstīt kopējo zivsaimniecības politiku, jo īpaši attiecībā uz dzīvo ūdeņu resursu saglabāšanu, pārvaldību un izmantošanu.

Īrija par 1999. un 2000. gadu nesniedza datus, kas prasīti iepriekš minētajos pantos, un tādējādi nav izpildījusi tai uzliktos pienākumus.

(¹) OV L 261, 20.10.1993., 1. lpp.

Prasība pret Vācijas Federatīvo Republiku, ko Eiropas Kopienų Komisija iesniedza 2005. gada 3. februārī

(lieta C-43/05)

(2005/C 82/30)

(tiesvedības valoda – vācu)

Eiropas Kopienų Tiesā 2005. gada 3. februārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Vācijas Federatīvo Republiku, ko cēla Eiropas Kopienų Komisija, kuru pārstāv *Denis Martin* un *Horst-peter Kreppel*, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

1) atzīt, ka līdz 2003. gada 2. decembrim nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu Padomes 2000. gada 27. novembra Direktīvu 2000/78/EK (¹), ar ko nosaka kopēju sistēmu vienlīdzīgai attieksmei pret nodarbinātību un profesiju, vai nedarot šos aktus zināmus Komisijai, Vācijas Federatīvā Republika nav izpildījusi prasības, ko tai uzliek minētās direktīvas 18. pants. Šis konstatējums neattiecas uz direktīvas noteikumiem par diskrimināciju vecuma dēļ.

2) piespriest Vācijas Federatīvajai Republikai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Direktīvas 2000/78/EK īstenošanas termiņš attiecībā uz noteikumiem par diskrimināciju vecuma dēļ Vācijas Federatīvajai Republikai vēl nav iestājies. Direktīvas pārējo noteikumu īstenošanas termiņš bija 2003. gada 2. decembris.

(¹) OV L 303, 16. lpp.

Prasība pret Itālijas Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2005. gada 3. februārī**(lieta C-44/05)**

(2005/C 82/31)

(tiesvedības valoda – itāļu)

Eiropas Kopienu Tiesā 2005. gada 3. februārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Itālijas Republiku, ko cēla Eiropas Kopienu Komisija, kuru pārstāv *E. Traversa* un *M. Huttunen*.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

1) atzīt, ka, nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 26. marta Direktīvas 2002/30/EK ⁽¹⁾ par noteikumiem un procedūrām attiecībā uz tādu ekspluatācijas ierobežojumu ieviešanu Kopienas lidostās, kas saistīti ar troksni, prasības, vai, jebkurā gadījumā, nedarot Komisijai zināmus šos aktus, Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šī direktīva;

2) piespriest Itālijas Republikai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Termiņš Direktīvas transponēšanai bija 2003. gada 28. septembris.

⁽¹⁾ OV L 85, 28.03.2002., 40. lpp.

Prasība pret Spānijas Karalisti, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2005. gada 7. februārī**(lieta C-47/05)**

(2005/C 82/32)

(tiesvedības valoda – spāņu)

Eiropas Kopienu Tiesā 2005. gada 7. februārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Spānijas Karalisti, ko cēla Eiropas Kopienu Komisija, kuru pārstāv *Richard Lyal*, juridiskais padomnieks, un *Luis Escobar Guerrero*, tās juridiskā dienesta loceklis, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

1) atzīt, ka, attiecībā uz dzīvības un pensiju apdrošināšanu pieņemot un atstājot spēkā kārtību, kurā nodokļu atvilkumi (likuma 40/1998 48. pants) tiek piemēroti tikai attiecībā uz iemaksām, kas tiek veiktas tādu līgumu ietvaros, kas noslēgti ar Spānijā reģistrētām sabiedrībām, bet ne attiecībā uz iemaksām, kas veiktas tādu līgumu ietvaros, kas noslēgti ar sabiedrībām, kas reģistrētas citās dalībvalstīs, Spānijas Karaliste nav izpildījusi pienākumus, kurus tai uzliek Eiropas Kopienas dibināšanas līguma 39., 43., 49. un 56. pants un Līguma par Eiropas ekonomikas zonu 28., 31., 36. un 40. pants;

2) piespriest Spānijas Karalistei atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Dažādā attieksme nodokļu jomā atkarībā no tā, vai pensijas sistēma ir parakstīta ar sabiedrībām, kas ir reģistrētas Spānijā vai citās dalībvalstīs, ierobežo pamatbrīvības, kuras garantē EK līgums (šī līguma 39., 43., 49. un 56. pants un Līguma par Eiropas ekonomikas zonu 28., 31., 36. un 40. pants).

Saskaņā ar valsts tiesībām prasība par reģistrāciju [Spānijā], ko Spānijas nodokļu tiesību akti uzliek pensiju fondiem, veido ne tikai diskrimināciju, kas ierobežo Eiropas Savienībā un Eiropas ekonomikas zonā reģistrētu sabiedrību tiesības brīvi sniegt savus pakalpojumus Spānijā dzīvojošām personām, bet arī nepārprotamu šķērsli darba ņēmēju pārvietošanās brīvībai un brīvai kapitāla apritei, kā arī uzņēmējdarbības brīvībai.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu - izteikts ar 2005. gada 28. janvāra *Landgericht Nürnberg-Fürth* lēmumu lietā *Adam Opel AG* pret *Autec AG*, lietā atbildētāja pusē iestājusies persona *Deutscher Verband der Spielwaren-Industrie e.V.*

(lieta C-48/05)

(2005/C 82/33)

(tiesvedības valoda - vācu)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2005. gada 28. janvāra *Landgericht Nürnberg-Fürth* lēmumu lietā *Adam Opel AG* pret *Autec AG*, lietā atbildētāja pusē iestājusies persona *Deutscher Verband der Spielwaren-Industrie e.V.*, un ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2005. gada 8. februārī.

Landgericht Nürnberg-Fürth lūdz Tiesu lemt par šādiem jautājumiem attiecībā uz Padomes 1988. gada 21. decembra Pirmās direktīvas 89/104/EEK, ar ko tuvinā dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm⁽¹⁾, 5. panta 1. punkta a) apakšpunkta un 6. panta 1. punkta b) apakšpunkta interpretāciju:

1. Vai preču zīmes, kas ir aizsargāta arī attiecībā uz “rotāl-lietām”, izmantošana preču zīmju direktīvas 5. panta 1. punkta a) apakšpunkta nozīmē aptver gadījumu, kad spēļu automašīnu modeļu ražotājs samazinātā mērogā atveido reāli eksistējošu transporta līdzekli, kas kalpo par paraugu, ieskaitot tam piestiprināto preču zīmi, un nodod to tirdzniecībā?
2. Gadījumā, ja uz pirmo jautājumu tiek sniegta apstiprinoša atbilde, vai pirmajā jautājumā aprakstītais preču zīmes izmantošanas veids ir norāde attiecībā uz spēļu automašīnu modeļu veidu vai citām īpašībām preču zīmju direktīvas 6. panta 1. punkta b) apakšpunkta nozīmē?
3. Gadījumā, ja uz otro jautājumu tiek sniegta apstiprinoša atbilde, kādi kritēriji ir nozīmīgi šāda veida lietās, lai varētu novērtēt, vai preču zīmes izmantošana atbilst tirdzniecības vai uzņēmējdarbības vispārpieņemtai praksei?
4. Vai tas jo īpaši ir gadījums, kad spēļu automašīnu modeļu ražotājs uz iepakojuma un uz šī modeļa lietošanai nepieciešama piederuma piestiprina zīmi, kas aprītē atpazīstama kā preču zīme, kā arī savas sabiedrības nosaukumu, norādot firmas juridisko adresi?

⁽¹⁾ OV 1989, I 40, 1. lpp.

Apelācija, ko 2005. gada 7. februārī (2005. gada 2. februāra fakss) ierosināja *Ferriere Nord SpA*, par Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas (ceturtā palāta paplašinātā sastāvā) 2004. gada 18. novembra spriedumu lietā T-176/01 *Ferriere Nord SpA*, ko atbalsta Itālijas Republika, pret Eiropas Kopienu Komisiju

(lieta C-49/05 P)

(2005/C 82/34)

(tiesvedības valoda – itāļu)

Eiropas Kopienu Tiesā 2005. gada 7. februārī izskatīšanai ir iesniegta apelācijas sūdzība par Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas (ceturtā palāta paplašinātā sastāvā) 2004. gada 18. novembra spriedumu lietā T-176/01 *Ferriere Nord SpA*, ko

atbalsta Itālijas Republika, pret Eiropas Kopienu Komisiju, kuru iesniedza *Ferriere Nord SpA*, ko pārstāv *W. Viscardini* un *G. Donà*, *avvocati*.

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi Tiesai ir šādi:

- atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2004. gada 18. novembra spriedumu;
- atbilstoši EKL 241. pantam paziņojot, ka nav piemērojams 82. punkts 2001. gada “Kopienas noteikumos par valsts atbalstu vides aizsardzībai”⁽¹⁾, atcelt Komisijas 2001. gada 28. marta Lēmumu 2001/829/EK, EOTK, saskaņā ar kuru Friuli-Venēcijas-Džūlijas autonomā reģiona piešķirtais atbalsts par labu *Ferriere Nord SpA* vides investīcijām jaunā elektriski metinātu stieņu sietu ražotnē tika atzīts par nesaderīgu ar kopējo tirgu;
- atbilstoši EKL 235. pantam un EKL 288. panta 2. daļai piespriest Eiropas Kopienu Komisijai novērst kaitējumu, kas nodarīts *Ferriere Nord SpA* sakarā ar to, ka minētais lēmums ir prettiesisks, kā arī sakarā ar nokavējumu, ar kādu atteiktais nelikumīgais atbalsts tika piešķirts *Ferriere Nord SpA* – ar procentiem un pārreķinot minēto summu eiro;
- piespriest Komisijai atlīdzināt apelācijas sūdzības iesniedzējai izdevumus, to skaitā izdevumus par advokātu pakalpojumiem, gan pirmajā instancē, gan šajā instancē.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kļūdu, jo:

- paziņojumam par nelikumīgo atbalstu ir izvēlējusies nepareizu juridisko pamatu un tādējādi nav atzinusi paziņojumu par formālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu 1999. gada 3. jūnijā;
- ir atzinusi, ka ir ievēroti procesuālie termiņi formālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanai un pabeigšanai;
- nav atzinusi, ka tika pārkāptas “ieinteresēto personu” tiesības, jo tām tika liegta iespēja iesniegt apsvērumus saistībā ar noteikumiem par valsts atbalstu vides aizsardzības jomā 2001. gadā (kas tikmēr stājās spēkā un balstījās uz ko Komisija pieņēma lēmumu beigt formālo izmeklēšanas procedūru), kaut gan visa formālā izmeklēšanas procedūra bija noritējusi, pamatojoties uz 1994. gada “Kopienas noteikumiem par valsts atbalstu vides aizsardzībai”⁽²⁾;
- nav ņēmusi vērā, ka Komisija ir pārkāpusi *Ferriere Nord* tiesisko palāvību attiecībā uz procesa norisi, jo nolēmumā balstījās uz konkrētu dokumentu trūkumu, ko *Ferriere Nord* nebija iesniegusi tikai tāpēc, ka Komisija nebija tos pieprasījusi;

- ir atzinusi, ka atbalsts, kas piešķirts *Ferriere Nord*, nav 1992. gadā apstiprinātās sistēmas piemērošana;
- ir interpretējusi minēto 2001. gada noteikumu 82. punktu, piešķirot šiem noteikumiem atpakaļejošu spēku, nevis atteikusies no to piemērošanas;
- nav ņēmusi vērā, ka investīcijas, attiecībā uz kurām *Ferriere Nord* ir piešķirts atbalsts, attiecas uz vidi;
- nav ņēmusi vērā pierādīšanas pienākumu, saskaņā ar kuru Komisijai, nevis uzņēmumam ir jānosaka, kādu daļu no kopējām investīcijām veido ar vidi saistītie izdevumi.

⁽¹⁾ OV L 310, 28.11.2001., 22. lpp.

⁽²⁾ OV C 72, 10.03.1994., 3. lpp.

Apelācija, ko 2005. gada 9. februārī (2005. gada 7. februāra fakss) ierosināja Eiropas Kopienų Komisija, par Eiropas Kopienų Pirmās instances tiesas (otrā palāta) 2004. gada 23. novembra sprieduma lietā T-166/98 *Cantina sociale di Dolianova u. c. pret Eiropas Kopienų Komisiju daļēju atcelšanu*

(lieta C-51/05 P)

(2005/C 82/35)

(tiesvedības valoda – itāļu)

Eiropas Kopienų Tiesā 2005. gada 9. februārī izskatīšanai ir iesniegta apelācijas sūdzība par Eiropas Kopienų Pirmās instances tiesas (otrā palāta) 2004. gada 23. novembra spriedumu lietā T-166/98 *Cantina sociale di Dolianova u. c. pret Eiropas Kopienų Komisiju*, ko iesniedza Eiropas Kopienų Komisija, ko pārstāv C. Cattabriga un L. Visaggio, pārstāvji.

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi Tiesai ir šādi:

1. atcelt Pirmās instances tiesas 2004. gada 23. novembra spriedumu lietā T-166/98 *Cantina sociale di Dolianova u. c. pret Eiropas Kopienų Komisiju* daļā, kurā tiek apmierināta pret Komisiju vērsta prasība par zaudējumu atlīdzību, un, attiecīgi,
2. pasludinot galīgo spriedumu šajā lietā, noraidīt minēto prasību kā nepieņemamu;
3. piespriest *Cantina sociale di Dolianova* un citiem prasītājiem pirmajā instancē atlīdzināt tiesāšanās izdevumus abās instancēs.

Pamati un galvenie argumenti

Komisijas apelācijas sūdzība attiecas tikai uz Pirmās instances tiesas sprieduma 129. līdz 150. punktu, par piecu gadu *dies a quo* noilguma termiņa noteikšanu, kā paredz Eiropas Kopienų Tiesas Statūtu 46. pants. Pēc Komisijas uzskatiem, Pirmās instances tiesas vērtējums pārsūdzētajā spriedumā, saskaņā ar kuru *dies a quo* noilguma termiņa tecējums sākas brīdī, kad prasītāji kooperatīvi varēja saprast, ka tiem netiks piešķirts Kopienų atbalsts, balstoties uz to, ka savulaik *DAI* samaksāja par labu AIMA drošības naudu, radies sakarā ar acīmredzamu juridisku kļūdu.

Proti, lai noteiktu *dies a quo* noilguma termiņu prasītāju kooperatīvu uzsāktajai darbībai, Pirmās instances tiesa nemaz nav ņēmusi vērā faktu, ka kopš 1983. gada Regula Nr. 2499/82 ⁽¹⁾ faktiski ir nodarījusi zaudējumus minētajiem kooperatīviem. Tieši otrādi, Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka kooperatīviem šie zaudējumi varētu rasties. Pirmās instances tiesa apstākli, ka prasītāji zināja, ka zaudējumi ir radušies Regulas Nr. 2499/82 piemērošanas rezultātā, neuzskatīja par pietiekamu. Turklāt Pirmās instances tiesa uzsvēra, ka ir nepieciešams visai subjektīvs elements, proti, apziņa no prasītāju puses, ka tie var panākt savu prasījumu apmierināšanu tikai ceļot pret Komisiju prasību par zaudējumu atlīdzību.

Šāda pieeja ir pretrunā ar pastāvīgo judikatūru, kā arī ar tiesiskās drošības principu.

⁽¹⁾ OV L 267, 16.09.1982., 16. lpp. (ši regula vairs nav spēkā)

Prasība pret Portugāles Republiku, ko Eiropas Kopienų Komisija iesniedza 2005. gada 9. februārī

(lieta C-53/05)

(2005/C 82/36)

(tiesvedības valoda – portugāļu)

Eiropas Kopienų Tiesā 2005. gada 9. februārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Portugāles Republiku, ko cēla Eiropas Kopienų Komisija, kuru pārstāv *Pedro Andrade* un *Wouter Wils*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

— atzīt, ka, atbrīvojot visu kategoriju iestādes no pienākuma darbu autoriem maksāt autoratlīdzību par darbu publisku patapināšanu, Portugāles Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek 5. pants saistībā ar 1. pantu Padomes 1992. gada 19. novembra Direktīvā 92/100/EEK⁽¹⁾;

— piespriest Portugāles Republikai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Pirms Direktīvas 92/100 Portugāles tiesību akti darbu publiskas patapināšanas gadījumā neparedzēja pienākumu maksāt darba autoram autoratlīdzību par darbu, attiecībā uz kuru tiesības uz izplatīšanu bija izsmeltas. Šobrīd Portugāles tiesību aktos ir nostiprinātas tiesības uz autoratlīdzību, tomēr, atbrīvojot visu kategoriju iestādes no pienākuma darbu autoriem maksāt autoratlīdzību par darbu publisku patapināšanu Direktīvas 92/100 izpratnē, Portugāles Republika ir padarījusi šīs tiesības par bezmērķīgām un nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek iepriekš minētās direktīvas 1. un 5. pants.

⁽¹⁾ OV L 346, 61. lpp.

Prasība pret Somijas Republiku, ko Eiropas Kopienų Komisija iesniedza 2005. gada 9. februārī

(lieta C-55/05)

(2005/C 82/37)

(tiesvedības valoda – somu)

Eiropas Kopienų Tiesā 2005. gada 9. februārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Somijas Republiku, ko cēla Eiropas Kopienų Komisija, kuru pārstāv M. Huttunen un K. Simonsson, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

1) atzīt, ka, nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 5. novembra Direktīvas 2002/84/EK, ar ko groza direktīvas par kuģošanas drošību un kuģu izraisītā piesārņojuma novēršanu⁽¹⁾ prasības, vai arī nedarot šos aktus zināmus Komisijai, Somijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šī direktīva;

2) piespriest Somijas Republikai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Termiņš Direktīvas transponēšanai valsts tiesiskajā kārtībā bija 2003. gada 23. novembris.

⁽¹⁾ OV L 324, 29.11.2002., 53. lpp.

Prasība pret Francijas Republiku, ko Eiropas Kopienų Komisija cēla 2005. gada 9. februārī

(lieta C-57/05)

(2005/C 82/38)

(tiesvedības valoda – franču)

Eiropas Kopienų Tiesā 2005. gada 9. februārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Francijas Republiku, ko cēla Eiropas Kopienų Komisija, kuru pārstāv Jean-Paul Keppenne, pārstāvis, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

1) atzīt, ka, nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 10. jūnija Direktīvas 2002/46/EK par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz uztura bagātinātājiem⁽¹⁾ prasības, vai, jebkurā gadījumā, nedarot Komisijai zināmus šos aktus, Francijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek minētā direktīva;

2) piespriest Francijas Republikai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Terminš Direktīvas transponēšanai valsts tiesiskajā kārtībā bija 2003. gada 31. jūlijs.

(¹) OV L 183, 12.07.2002., 51. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu - izteikts ar 2004. gada 2. decembra Bundesgerichtshof rīkojumu lietā Siemens AG pret VIPA Gesellschaft für Visualisierung und Prozeßautomatisierung mbH

(lieta C-59/05)

(2005/C 82/39)

(tiesvedības valoda - vācu)

Eiropas Kopienų Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2004. gada 2. decembra Bundesgerichtshof (Vācija) rīkojumu lietā Siemens AG pret VIPA Gesellschaft für Visualisierung und Prozeßautomatisierung mbH, un ko Tiesas Kanceleja saņēmusi 2005. gada 10. februārī.

Bundesgerichtshof lūdz Tiesu lemt par šādiem jautājumiem, kas attiecas uz Padomes 1984. gada 10. septembra Direktīvu 84/450/EEK par dalībvalstu normatīvo un administratīvo aktu tuvināšanu attiecībā uz maldinošu reklāmu (¹), ar grozījumiem, kas izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 1997. gada 6. oktobra Direktīvu 97/55/EK (²):

1. Vai reklāmas devējs negodīgi izmanto konkurenta "citas atšķirības zīmes" priekšrocības Direktīvas 84/450/EEK 3.a panta 1. punkta g) apakšpunkta izpratnē, ja tas identiski izmanto speciālistu aprindās pazīstamo sava konkurenta atšķirības zīmes pamata elementu (šajā gadījumā – pasūtījumu numuru sistēmu) un savā reklāmā atsaucas uz šīs atšķirības zīmes identisku pārņemšanu?
2. Vai šīs atšķirības zīmes identiskas pārņemšanas rezultātā reklāmas devējam un patērētājam radītās priekšrocības ir noteicošais faktors, lai novērtētu šīs zīmes reputācijas izmantošanas negodīgo raksturu Direktīvas 84/450/EEK 3.a panta 1. punkta g) apakšpunkta izpratnē?

(¹) OV L 250, 17. lpp.

(²) OV L 290, 18. lpp.

Prasība pret Portugāles Republiku, ko Eiropas Kopienų Komisija iesniedza 2005. gada 10. februārī

(lieta C-61/05)

(2005/C 82/40)

(tiesvedības valoda – portugāļu)

Eiropas Kopienų Tiesā 2005. gada 10. februārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Portugāles Republiku, ko cēla Eiropas Kopienų Komisija, kuru pārstāv Pedro Andrade un Wouter Wils, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

- atzīt, ka Portugāles Republika, savos tiesību aktos piešķirot nomas tiesības videogrammu producentiem, nav izpildījusi Direktīvu 92/100/EEK (¹), un jo īpaši tās 2. panta 1. punktu;
- atzīt, ka Portugāles Republika, savos tiesību aktos saglabājot neskaidrības par to, kuras personas ir atbildīgas par atlīdzību māksliniekam, kas nodevuši savas nomas tiesības, nav izpildījusi Direktīvu 92/100/EEK, un jo īpaši tās 4. pantu saistībā ar tās 2. panta 5. un 7. punktu;
- piespriest Portugāles Republikai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Komisija uzskata, ka, nepiešķirot ekskluzīvas nomas tiesības filmu pirmās fiksācijas producentiem, Portugāle nepareizi valsts tiesībās transponējusi Direktīvas 92/100/EEK 2. panta 1. punktu un pārkāpusi to.

Turklāt, tā kā termina "producenti" izmantošana Portugāles tiesību aktos rada neskaidrības attiecībā uz to, kura persona ir atbildīga par atlīdzību māksliniekam, direktīva, jo īpaši tās 2. panta 5. un 7. punkts saistībā ar tās 4. pantu, nav pareizi transponēta.

(¹) OV L 346, 61. lpp.

Apelācija, ko 2005. gada 11. februārī ierosināja likvidējamā sabiedrība Nordspedizionieri di Danielis Livio & C., par Eiropas Kopienų Pirmās instances tiesas (piektā palāta) 2004. gada 14. decembra spriedumu lietā T-332/02 Nordspedizionieri u. c. pret Eiropas Kopienų Komisiju

(lieta C-62/05 P)

(2005/C 82/41)

(tiesvedības valoda – itāļu)

Eiropas Kopienų Tiesā 2005. gada 11. februārī izskatīšanai ir iesniegta apelācijas sūdzība par Eiropas Kopienų Pirmās instances tiesas (piektā palāta) 2004. gada 14. decembra spriedumu lietā T-332/02 Nordspedizionieri u. c. pret Eiropas Kopienų Komisiju, ko iesniedza Nordspedizionieri di Danielis Livio & C., ko pārstāv advokāts G. Leone.

Apelācijas sūdzības iesniedzēja prasījumi Tiesai ir šādi:

- 1) atcelt apstrīdēto Eiropas Kopienų Komisijas 2002. gada 28. jūnija Lēmumu (lieta REM 14/01), kas paziņots 2002. gada 2. septembrī un ar ko Komisija ir atzinusi, ka atbrīvojums no ievad muitas nodokļiem ir nepamatots, un, gluži pretēji, atzīt, ka atbrīvojums no ievad muitas nodokļiem šajā gadījumā ir pamatots atbilstoši Regulas (EEK) Nr. 1430/79 (1) 13. panta 1. punktam, ņemot vērā īpašos apstākļus, kādos apelācijas sūdzības iesniedzējus nevar saukt pie atbildības par neuzmanību vai maldināšanu;
- 2) piespriest Komisijai atlīdzināt izdevumus, kas radušies pirmajā instancē un apelācijas instancē.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības iesniedzēji, muitas brokeri, 1992. gada oktobrī izdeva divas Kopienų T1 tranzīta deklarācijas, ka kravās no Dienvidslāvijas ar galamērķi Spānijā, bija kartona kastes. Itālijas muitas iestādes pieprasīja, lai apelācijas sūdzības iesniedzēji samaksā šīm divām kravām piemērojamos muitas nodokļus, deklarācijā norādot, ka kravās ir nevis kartona kastes, bet gan cigaretes.

Apelācijas sūdzības iesniedzēji cēla prasību tiesā, kura netika apmierināta; tad apelācijas sūdzības iesniedzēji vērsās Komisijā, lai saņemtu atbrīvojumu no muitas nodokļiem, kas tika atteikts, norādot, ka minētie apelācijas sūdzības iesniedzēji neatbilst nosacījumiem.

Tāpēc apelācijas sūdzības iesniedzēji cēla prasību Eiropas Kopienų Pirmās instances tiesā, pamatojoties uz Regulas (EEK) Nr. 1430/79 13. pantu, norādot, ka no viņiem nevar pieprasīt

multas nodokļus, jo šajā gadījumā ir radušies "īpaši apstākļi", kas atbrīvo Nordspedizionieri no pienākuma maksāt muitas nodokļus. Viņi apgalvo, ka bija tiesīgi paļauties uz (tirdzniecības un pārvadājuma) dokumentiem, ko tiem, sastādot muitas deklarāciju, muitas iecirknī uzrādīja kravas automašīnas vadītājs un kuros bija minēts, ka tās ir kravas ar kartona kastēm.

Īpašais gadījums, kurā iespējams atbrīvojums, saistīts ar to, ka muitas brokeris nevar pārbaudīt kravas automašīnas, kuras "likumīgi" šķērso Itālijas un Dienvidslāvijas robežu, un turklāt, šajā gadījumā dokumenti izrādījās kārtībā, tāpēc muitas formalitātes tika nokārtotas paātrināti.

Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēji uzsver, ka šajā gadījumā, lai nevarētu atzīt, ka notikusi neuzmanība vai maldināšana, ir jāizpilda vēl viena minētajā 13. pantā paredzēta prasība, proti, T1 deklarācijai jābūt sagatavotai, pamatojoties uz informāciju, kas dota tirdzniecības un pārvadājuma dokumentos.

Visbeidzot, prasības pieteikumā Pirmās instances tiesā apelācijas sūdzības iesniedzēji pakārtoti prasīja, lai tiktu piemērots Regulas (EEK) Nr. 2144/87 (2) 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts, kas paredz, ka par precēm, kuras aizturētas un tad konfiscētas, muitas nodokļi nav jāmaksā.

2004. gada 14. decembra spriedumā Pirmās instances tiesa (piektā palāta) pilnībā noraidīja prasību, atzīstot, ka "īpaši apstākļi" nepastāv, un tāpēc neaplūkojot jautājumu par to, vai šajā gadījumā ir notikusi "neuzmanība vai maldināšana", vai nav.

Apelācijas sūdzībā ir norādīti tie paši argumenti, kas izvirzīti pirmajā instancē, to skaitā arguments, ka šajā lietā, iespējams, ir pārkāpts 1965. gada Belgradas līgums par Itālijas un Dienvidslāvijas savstarpējo administratīvo palīdzību, kas Dienvidslāvijas muitas iestādēm uzliek pienākumu paziņot Itālijas muitas iestādēm par tādu preču tranzītu, kam piemērojami īpaši nodokļu noteikumi (piemēram, cigarešu tranzītu) attiecībā uz divām kravas automašīnām, par ko ir strīds; trešā kravas automašīna tika apturēta un preces konfiscētas, pateicoties (visai vēlām) brīdinājumam, ko Itālijas muitas iestādes saņēma no Dienvidslāvijas muitas iestādēm.

(1) OV L 175, 12.07.1979., 1. lpp.

(2) OV L 201, 22.07.1987., 15. lpp.

Prasība pret Grieķijas Republiku, ko Eiropas Kopienų Komisija iesniedza 2005. gada 3. februārī

(lieta C-63/05)

(2005/C 82/42)

(tiesvedības valoda – grieķu)

Eiropas Kopienų Tiesā 2005. gada 3. februārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Grieķijas Republiku, ko cēla Eiropas Kopienų Komisija, kuru pārstāv *Minas Konstantinidis*, Komisijas Juridiskā dienesta pārstāvis, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

— atzīt, ka, nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 12. februāra Direktīvas 2002/3/EK attiecībā uz ozonu apkārtējā gaisā ⁽¹⁾ prasības, vai, jebkurā gadījumā, nedarot Komisijai zināmus šos tiesību aktus, Grieķijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek minētā direktīva;

— piespriest Grieķijas Republikai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Terminš Direktīvas transponēšanai valsts tiesiskajā kārtībā bija 2003. gada 9. septembris.

⁽¹⁾ OV L 67, 09.03.2002., 14. lpp.

Prasība pret Grieķijas Republiku, ko Eiropas Kopienų Komisija iesniedza 2005. gada 10. februārī

(lieta C-65/05)

(2005/C 82/43)

(tiesvedības valoda – grieķu)

Eiropas Kopienų Tiesā 2005. gada 10. februārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Grieķijas Republiku, ko cēla Eiropas

Kopienų Komisija, kuru pārstāv *Maria Pataka*, Komisijas Juridiskā dienesta pārstāve, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

— atzīt, ka, paredzot likuma Nr. 3037/2002 par jebkāda veida elektrisku, elektronisku un elektromehānisku spēļu, ieskaitot veiklības spēļu un visu spēļu automātu, 2. panta 1. punkta 3. daļā aizliegumu uzstādīt un lietot šīs spēles publiskās vai privātās vietās, izņemot kazino, Grieķijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek EKL 28., 43. un 49. pants un Eiropas Parlamenta un Padomes 1998. gada 22. jūnija Direktīvas 98/34/EK, ar ko nosaka informācijas sniegšanas kārtību tehnisko standartu un noteikumu jomā ⁽¹⁾, 8. pants;

— piespriest Grieķijas Republikai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Komisija saņēma sūdzības par likuma uzlikto aizliegumu publiskās vai privātās vietās, izņemot kazino, uzstādīt un lietot visa veida elektriskas, elektroniskas un elektromehāniskas spēles, ieskaitot veiklības spēles un visas spēļu automātus.

Ņemot vērā Tiesas judikatūru, Komisija uzskata, ka augstāk minētais aizliegums ir pasākums, kas ierobežo preču brīvu apriti, brīvību veikt uzņēmējdarbību un pakalpojumu sniegšanas brīvību. Tāpat Komisija precizē, ka apstrīdētais likums tā projekta stadijā netika tai darīts zināms, tādējādi pārkāpjot Direktīvas 98/34 8. panta 1. punktu, kas paredz paziņošanas procedūru tehnisko standartu un noteikumu jomā un noteikumus attiecībā uz informācijas sabiedrības pakalpojumiem.

Komisija turklāt uzskata, ka pamati, kas ir minēti saistībā ar sabiedriskās kārtības aizsardzības apsvērumiem, jo īpaši, lai nodrošinātu, ka izklaides ierīces nekļūst par azartspēlēm, tādējādi radot sabiedriskas problēmas, tomēr nav pietiekami, lai ar likumu noteiktu aizliedzošus pasākumus, ja minēto mērķi var sasniegt ar samērīgākiem un piemērotākiem pasākumiem, kas mazākā mērā ierobežo augstāk minētās brīvības.

Bez tam, Komisija uzskata, ka Grieķijas valsts iestāžu apstrīdēto pasākumu ieviešanas steidzamība neattiecinot to, ka Komisijai netika par tiem paziņots, jo Direktīvā 98/34 ir paredzēta steidzamības procedūra.

Tādējādi, Komisija uzskata, ka Grieķijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek EKL 28., 43. un 49. pants un Direktīvas 98/34 8. pants.

(¹) OV L 204, 21.07.1998., 37.lpp.

Prasība pret Vācijas Federatīvo Republiku, ko Eiropas Kopienų Komisija iesniedza 2005. gada 11. februārī

(lieta C-67/05)

(2005/C 82/44)

(tiesvedības valoda - vācu)

Eiropas Kopienų Tiesā 2005. gada 11. februārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Vācijas Federatīvo Republiku, ko cēla Eiropas Kopienų Komisija, kuru pārstāv Prof. Dr. Ulrich Wölker un Sara Pardo Quintillian, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

1) atzīt, ka nepieņemot visus normatīvos un administratīvos aktus, kas vajadzīgi, lai transponētu Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 23. oktobra Direktīvas 2000/60/EK (¹), ar ko izveido sistēmu Kopienų rīcībai ūdens resursu politikas jomā, vai nedarot Komisijai tos zināmus, Vācijas Federatīvā Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek minētā direktīva;

2) piespriest Vācijas Federatīvajai Republikai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Terminš Direktīvas 2000/60/EK transponēšanai bija 2003. gada 22. decembris.

(¹) OV L 327, 22.12.2000., 1. lpp.

Apelācija, ko 2005. gada 11. februārī ierosināja Koninklijke Coöperatie Cosun U.A. par Eiropas Kopienų Pirmās instances tiesas (piektā palāta) 2004. gada 7. decembra spriedumu lietā T-240/02 Koninklijke Coöperatie Cosun U.A. pret Eiropas Kopienų Komisiju

(lieta C-68/05 P)

(2005/C 82/45)

(tiesvedības valoda - holandiešu)

Eiropas Kopienų Tiesā 2005. gada 11. februārī izskatīšanai ir iesniegta apelācijas sūdzība par Eiropas Kopienų Pirmās instances tiesas (piektā palāta) 2004. gada 7. decembra spriedumu lietā T-240/02 Koninklijke Coöperatie Cosun U.A. pret Eiropas Kopienų Komisiju, ko iesniedza Koninklijke Coöperatie Cosun U.A., ko pārstāv M. M. Slotbouds un N. J. Helders, advokāti.

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi Tiesai ir šādi:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu;

— primāri – izbeigt lietu, atceļot apstrīdēto lēmumu;

— pakārtoti – nosūtīt lietu atpakaļ Pirmās instances tiesai un

piespriest Eiropas Kopienų Komisijai atlīdzināt izdevumus gan pirmajā, gan apelācijas instancē.

Pamati un galvenie argumenti

Pirmais pamats

Pirmās instances tiesas lēmums, ka nodeva par neizvesto C cukuru formāli nav ievadmulas vai izvedmulas nodeva Regulas Nr. 1430/79 13. panta izpratnē, ir Kopienų tiesību pārkāpums.

Otrais, pakārtoti izvirzītais pamats

Pirmās instances tiesa ir nepareizi novērtējusi, ka nodeva, ar ko apliek neizvesto C cukuru, Regulas Nr. 1430/79 piemērošanas nolūkos ir pielīdzināma ievadmulas nodevai.

Šis pamats sastāv no sekojošām daļām:

- A. Pirmās instances tiesa ir kļūdījusies nosakot, ka nodeva, ar ko apliek neizvesto C cukuru, ir pielīdzināma muitas nodevai, jo tai ir tāds pats mērķis kā muitas nodevai.
- B. Pirmās instances tiesa ir kļūdījusies nosakot, ka nodevas, ar ko apliek neizvesto C cukuru, apmēra noteikšanas veids norāda, ka šī nodeva ir pielīdzināma muitas nodevai.
- C. Pirmās instances tiesa ir kļūdījusies nosakot, ka nodevas, ar ko apliek neizvesto C cukuru, summas noteikšanas veids norāda, ka šī nodeva ir pielīdzināma muitas nodevai.

Trešais, pakārtoti izvirzītais pamats

Aplūkojot *Cosun* tās prasības pieteikumā norādīto otro un trešo pamatu, Pirmās instances tiesa ir nonākusi pretrunā ar Kopienu tiesībām.

Šis pamats sastāv no sekojošām daļām:

- A. Pirmās instances tiesa, aplūkojot *Cosun* tās prasības pieteikumā Pirmās instances tiesai iesniegto otro, pakārtoto pamatu, ir pārkāpusi lietas ietvarus.
- B. Pirmās instances tiesa kļūdaini neizskata *Cosun* trešo, pakārtoti izvirzīto pamatu.

Ceturtais, pakārtoti izvirzītais pamats

Vienlīdzīgas attieksmes principa, tiesiskās palāvības principa un taisnīguma principa pārkāpums.

Prasība pret Luksemburgas Lielhercogisti, ko Eiropas Kopienų Komisija iesniedza 2005. gada 14. februārī

(lieta C-70/05)

(2005/C 82/46)

(tiesvedības valoda – franču)

Eiropas Kopienų Tiesā 2005. gada 14. februārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Luksemburgas Lielhercogisti, ko cēla Eiropas Kopienų Komisija, kuru pārstāv *Denis Martin*, pārstāvis, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

- 1) atzīt, ka, nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu Padomes 2000. gada 27. novembra Direktīvas 2000/78/EK par kopēju sistēmu vienlīdzīgai attieksmei pret nodarbinātību un profesiju (⁽¹⁾) prasības, Luksemburgas Lielhercogiste nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek minētā direktīva;
- 2) piespriest Luksemburgas Lielhercogistei atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Terminš Direktīvas transponēšanai valsts tiesiskajā kārtībā bija 2003. gada 2. decembris.

(⁽¹⁾) OV L 303, 02.12.2000., 16. lpp.

Prasība pret Luksemburgas Lielhercogisti, ko Eiropas Kopienų Komisija iesniedza 2005. gada 14. februārī

(lieta C-71/05)

(2005/C 82/47)

(tiesvedības valoda – franču)

Eiropas Kopienų Tiesā 2005. gada 14. februārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Luksemburgas Lielhercogisti, ko cēla Eiropas Kopienų Komisija, kuru pārstāv *Mikko Huttunen*, pārstāvis, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

- 1) atzīt, ka, nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas nepieciešami, lai izpildītu Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 26. marta Direktīvu 2002/30/EK par noteikumiem un procedūrām attiecībā uz tādu ekspluatācijas ierobežojumu ieviešanu Kopienas lidostās, kas saistīti ar troksni, (⁽¹⁾) un, jebkurā gadījumā, nedarot Komisijai zināmus šos aktus, Luksemburgas Lielhercogiste nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šī Direktīva;
- 2) piespriest Luksemburgas Lielhercogistei atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Terminš Direktīvas transponēšanai valsts tiesiskajā kārtībā bija 2003. gada 28. septembris.

(¹) OV L 85, 28.03.2002., 40. lpp.

Prasība pret Luksemburgas Lielhercogisti, ko Eiropas Kopienų Komisija iesniedza 2005. gada 15. februārī**(lieta C-74/05)**

(2005/C 82/49)

*(tiesvedības valoda – franču)***Prasība pret Francijas Republiku, ko Eiropas Kopienų Komisija iesniedza 2005. gada 15. februārī****(lieta C-73/05)**

(2005/C 82/48)

(Tiesvedības valoda – franču)

Eiropas Kopienų Tiesā 2005. gada 15. februārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Francijas Republiku, ko cēla Eiropas Kopienų Komisija, kuru pārstāv *Nicola Yerrell*, pārstāvis, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Eiropas Kopienų Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

- 1) atzīt, ka, nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu 2000. gada 22. jūnija Direktīvas 2000/34/EK, ar ko groza Direktīvu 93/1004/EK attiecībā uz darba laika organizēšanas konkrētiem aspektiem, lai aptvertu sektorus un darbības, uz kuriem neattiecas minētā direktīva (¹), prasības, un/vai nedarot Komisijai zināmus šos aktus, Francijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek EK līgums;
- 2) piespriest Francijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Terminš Direktīvas transponēšanai valsts tiesiskajā kārtībā bija 2003. gada 1. augusts.

(¹) OV L 195, 01.08.2000., 41. lpp.

Eiropas Kopienų Tiesā 2005. gada 15. februārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Luksemburgas Lielhercogisti, ko cēla Eiropas Kopienų Komisija, kuru pārstāv *Nicola Yerrell*, pārstāve, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

- 1) atzīt, ka, nepieņemot visus normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu Padomes 2000. gada 27. novembra Direktīvas 2000/79/EK par Eiropas Nolīgumu par civilās aviācijas mobilo darba ņēmēju darba laika organizēšanu, kas noslēgts starp Eiropas Aviokompāniju asociāciju (AEA), Eiropas Transporta darbinieku federāciju (ETF), Eiropas Lidotāju asociāciju (ECA), Eiropas Reģionālo avio-kompāniju asociāciju (ERA) un Starptautisko aviosabiedrību asociāciju (IACA) (¹) prasības vai, nenodrošinot to, ka darba devēji un darba ņēmēji ar nolīgumu ir ieviesuši vajadzīgos pasākumus, un/vai nedarot tos Komisijai zināmus, Luksemburgas Lielhercogiste nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek EK līgums;
- 2) piespriest Luksemburgas Lielhercogistei atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Terminš Direktīvas transponēšanai valsts tiesiskajā kārtībā bija 2003. gada 1. decembris.

(¹) OV L 302, 01.12.2000., 57. lpp.

Prasība pret Eiropas Savienības Padomi, ko Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste iesniedza 2005. gada 17. februārī

(lieta C-77/05)

(2005/C 82/50)

(tiesvedības valoda - angļu)

Eiropas Kopienų Tiesā 2005. gada 17. februārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Savienības Padomi, ko cēla Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, kuru pārstāv Elizabeth O'Neill, pārstāve, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karalīstes prasījumi Tiesai ir šādi:

- 1) atcelt Padomes 2004. gada 26. oktobra Regulu (EK) Nr. 2007/2004, ar ko izveido Eiropas Aģentūru operatīvās sadarbības vadībai pie Eiropas Savienības dalībvalstu ārējām robežām⁽¹⁾;
- 2) saskaņā ar EKL 233. pantu noteikt, ka pēc Robežu aģentūras regulas atcelšanas, un periodā pirms jaunu tiesību aktu pieņemšanas šajā jomā, Robežu aģentūras regulas noteikumi paliek spēkā, izņemot tiktāl, ciktāl tie izslēdz Apvienoto Karalisti no piedalīšanās Robežu aģentūras regulas piemērošanā;
- 3) piespriest Eiropas Savienības Padomei atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Apvienotajai Karalistei tika liegtas tiesības piedalīties Padomes 2004. gada 26. oktobra Regulas (EK) Nr. 2007/2004, ar ko izveido Eiropas Aģentūru operatīvās sadarbības vadībai pie Eiropas Savienības dalībvalstu ārējām robežām (turpmāk tekstā – “Robežu aģentūras regula”), pieņemšanā, kaut gan tā bija paziņojusi par savu vēlmi to darīt saskaņā ar Protokola, ar kuru Šengenas *acquis* tiek integrēts Eiropas Savienības sistēmā (turpmāk tekstā – “Šengenas protokols”), 5. panta 1. punktu un Protokola par Apvienotās Karalīstes un Īrijas nostāju 3. panta 1. punktu. Prasība atcelt Robežu aģentūras regulu tiek pamatota ar to, ka Apvienotās Karalīstes izslēgšana no tās pieņemšanas ir būtisks procesuālo noteikumu pārkāpums un/vai Līguma pārkāpums EKL 230. panta 2. punkta nozīmē.

Apvienotās Karalīstes galvenais apgalvojums ir tāds, ka, izslēdzot to no Robežu aģentūras regulas pieņemšanas, Padome kļūdaini interpretēja Šengenas protokola 5. panta un 4. panta attiecības. Konkrētāk tiek apgalvots, ka:

- a) Padomes interpretācija, saskaņā ar kuru Šengenas protokola 5. panta piešķirtās tiesības piedalīties attiecas tikai uz pasākumiem, kas pamatojas uz Šengenas *acquis* noteikumiem, kuros Apvienotā Karaliste piedalās atbilstoši Padomes

lēmumam, kas pieņemts pamatojoties uz 4. pantu, ir pret-runā šo pantu struktūrai un redakcijai, 5. panta darbības būtībai un Deklarācijai par 5. pantu, kas tika pievienota Amsterdamas Līguma Nobeiguma Aktam;

- b) Padomes Šengenas protokola interpretācijai nav nozīmes, lai Protokola par Apvienotās Karalīstes un Īrijas nostāju 7. panta “neskaršanas” noteikums [“without prejudice” rule] sasniegtu lietderīgu rezultātu. Šāda interpretācija arī nav nepieciešama, lai saglabātu Šengenas *acquis* integritāti. Kā līdzeklis *acquis* aizsargāšanai, tās negatīvais iespaids uz Apvienoto Karalisti būtu pārlietu nesamērīgs;

- c) ņemot vērā plašu un nenoteiktu pasākumu koncepciju, kas pamatojas uz Šengenas *acquis*, kuru Padome izmanto savā darbā, Šengenas protokola 5. panta mehānisms, kā to ir interpretējusi Padome, varētu darboties tādā veidā, ka tiktu pārkāpti tiesiskās palāvības princips un principi, kas nosaka paplašināto sadarbību.

No otras puses, Apvienotā Karaliste apgalvo, ja Padomes veiktā Šengenas Protokola 4. un 5. panta attiecību interpretācija būtu pareiza, tas neizbēgami radītu šauru izpratni pasākuma jēdzienam, kas balstās uz Šengenas *acquis* 5. panta nozīmē, kā pasākums, kas ir nesaraucjami saistīts ar *acquis*; un Robežu aģentūras regula nav šāds pasākums.

⁽¹⁾ OV L 349, 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu - izteikts ar 2005. gada 14. janvāra Amtsgericht Freiburg (Freiburgas Administratīvās tiesas) lēmumu lietā par naudas sodu Bernd Voigt pret Regierungspräsidentin Karlsruhe-Bretten paziņojumu par naudas soda uzlikšanu

(lieta C-83/05)

(2005/C 82/51)

(tiesvedības valoda - vācu)

Eiropas Kopienų Tiesā izskatīšanai ir iesniegts Amtsgericht Freiburg lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2005. gada 14. janvāra lēmumu lietā par naudas sodu Bernd Voigt pret Regierungspräsidentin Karlsruhe-Bretten paziņojumu par naudas soda uzlikšanu un ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2005. gada 18. februārī.

Amtsgericht Freiburg lūdz Tiesu lemt par šādiem jautājumiem:

1. Vai Mehānisko transportlīdzekļu un to piekabju tipa apstiprināšanas direktīva 70/156/EEK (⁽¹⁾), ko groza Padomes 1992. gada 18. jūnija Direktīva 92/53/EEK (⁽²⁾) un ko Vācijas tiesībās transponē EG-TypV (1994. gada 9. decembra Noteikumi par EEK mehānisko transportlīdzekļu un to daļu tipa apstiprināšanu, pēdējo reizi grozīti 2004. gada 7. februārī), ir jāinterpretē tādējādi, ka tāda mehāniskā transporta līdzekļa vadītājs, kura transporta līdzeklis ir reģistrēts kā pasažieru transporta līdzeklis, apstiprinājuma rezultātā, kas izsniegts saskaņā ar EEK tipa apstiprināšanu, ir tiesīgs izmantot šo transporta līdzekli darbam kā ceļu satiksmei apstiprināto transporta līdzekļa tipu, un, jo īpaši, vai uz šo transporta līdzekļa vadītāju attiecas pasažieru transporta līdzekļiem piemērojamie ātruma ierobežojumi?
2. Vai par satiksmes drošības pārkāpumu izmeklēšanu atbildīgās iestādes var atzīt Federālās transporta līdzekļu iestādes [Kraftfahrt-Bundesamt] saskaņā ar EEK tipa apstiprināšanu izdotos apstiprinājumus, kā arī Vācijas reģistrācijas iestāžu uz šādu apstiprinājumu pamata veiktās reģistrācijas, par nenozīmīgām attiecībā uz transporta līdzekļu klasifikāciju sakarā ar uz šāda transporta līdzekļa vadītāju attiecināmiem ātruma ierobežojumiem?

(⁽¹⁾) Padomes 1970. gada 6. februāra Direktīva 70/156/EEK par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz mehānisko transportlīdzekļu un to piekabju tipa apstiprinājumu, OV L 42, 1. lpp.

(⁽²⁾) 1992. gada 18. jūnija Direktīva 92/53/EEK, ar ko groza Direktīvu 70/156/EEK par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz mehānisko transportlīdzekļu un to piekabju tipa apstiprinājumu, OV L 255, 1. lpp.

Prasība pret Luksemburgas Lielhercogisti, ko Eiropas Kopienų Komisija iesniedza 2005. gada 18. februārī

(lieta C-90/05)

(2005/C 82/52)

(tiesvedības valoda – franču)

Eiropas Kopienų Tiesā 2005. gada 18. februārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Luksemburgas Lielhercogisti, ko cēla Eiropas Kopienų Komisija, kuru pārstāv *Dimitris Triantafyllou*, pārstāvis, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Eiropas Kopienų Komisija pēc tam, kad tā lūgusi Luksemburgas Lielhercogisti sniegt paskaidrojumus, 2004. gada 7. jūlijā sniegusi argumentētu atzinumu un ņēmusi vērā Luksemburgas Lielhercogistes valdības atbildi, kas reģistrēta Ģenerālsekretariātā 2004. gada 13. oktobrī, prasa Tiesai sekojošo:

- 1) atzīt, ka, neievērojot sešu mēnešu termiņu PVN atmaksai nodokļu maksātājiem, kas nav reģistrēti valstī, Luksemburgas Lielhercogiste nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek Padomes 1979. gada 6. decembra Astotā PVN direktīva (79/1072/EEK) (⁽¹⁾);
- 2) piespriest Luksemburgas Lielhercogistei atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Lai arī Luksemburgas Lielhercogiste ir pareizi transponējusi valsts tiesību aktos Direktīvu, praksē tā neievēro tās 7. panta ceturtajā daļā noteikto sešu mēnešu termiņu PVN atmaksāšanai nodokļu maksātājiem, kas nav reģistrēti valstī. Luksemburgas iestāžu veiktā atmaksāšana sistemātiski notiek ar ievērojamu aizkavēšanos. Turklāt Luksemburgas tiesību akti neparedz nokavējuma procentus, kas ļautu kompensēt šo aizkavēšanos rezultātā radušos zaudējumus.

(⁽¹⁾) Padomes 1979. gada 6. decembra Astotā direktīva 79/1072/EEK par dalībvalstu tiesību aktu saskaņošanu attiecībā uz apgrozījuma nodokļiem - kārtība pievienotās vērtības nodokļa atmaksāšanai nodokļu maksātājiem, kas nav reģistrēti attiecīgajā valstī, OV L 331, 27.12.1979., 11. lpp.

Prasība pret Francijas Republiku, ko Eiropas Kopienų Komisija iesniedza 2005. gada 21. februārī

(lieta C-92/05)

(2005/C 82/53)

(tiesvedības valoda – franču)

Eiropas Kopienų Tiesā 2005. gada 21. februārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Francijas Republiku, ko cēla Eiropas Kopienų Komisija, kuru pārstāv *Bruno Stromsky* un *Bernhard Schima*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

- 1) atzīt, ka, nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu prasības, kas noteiktas Komisijas 2003. gada 23. aprīļa Direktīvā 2003/32/EK, ar ko ievieš sīki izstrādātas specifikācijas saistībā ar Padomes Direktīvā 93/42/EEK paredzētajām prasībām attiecībā uz medicīnas ierīcēm, kas ražotas, izmantojot dzīvnieku izcelsmes audus ⁽¹⁾, Francijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šī direktīva;
- 2) pakārtoti atzīt, ka, nedarot šos aktus zināmus Komisijai, Francijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek iepriekš minētā Direktīva 2003/32/EK;

- 3) piespriest Francijas Republikai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Termiņš Direktīvas transponēšanai valsts tiesiskajā kārtībā bija 2004. gada 1. janvāris.

⁽¹⁾ OV L 105, 26.04.2003., 18. lpp.

PIRMĀS INSTANCES TIESA

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS

2005. gada 26. janvārī

lietā T-193/02 *Laurent Piau* pret Eiropas Kopienų Komisiju ⁽¹⁾

(Starptautiskās futbola federācijas (FIFA) nolikums, kas reglamentē spēlētāju aģentu darbību — Uzņēmumu apvienības lēmums — EKL 49., 81. un 82. pants — Sūdzība — Kopienas interešu neesamība — Noraidīšana)

(2005/C 82/54)

(tiesvedības valoda – franču)

Lietā T-193/02 *Laurent Piau*, ar dzīvesvietu Nantē (Francija), ko pārstāv advokāts *M. Fauconnet*, pret Eiropas Kopienų Komisiju (pārstāvji – *O. Beynet* un *A. Bouquet*, kas norādīja adresi Luksemburgā), ko atbalsta Starptautiskā futbola federācija (FIFA), Cīrihe (Šveice), ko pārstāv advokātes *F. Louis* un *A. Vallery*, par prasību atcelt Komisijas 2002. gada 15. aprīļa lēmumu, ar kuru noraidīta prasītāja iesniegtā sūdzība attiecībā uz Starptautiskās futbola federācijas (FIFA) nolikumu, kas reglamentē spēlētāju aģentu darbību, Pirmās instances tiesa (ceturtā palāta) šādā sastāvā: priekšsēdētājs *H. Legal*, tiesnese *V. Tiili* un tiesnesis *M. Vilaras*, sekretārs *I. Natsinas*, administrators, 2005. gada 26. janvārī ir pasludinājusi spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

- 1) prasību noraidīt;
- 2) piespriede prasītājam atlīdzināt savus, kā arī Komisijas izdevumus;
- 3) Starptautiskā futbola federācija sedz savus izdevumus pati.

⁽¹⁾ OV C 219, 14.09.2002.

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS

2005. gada 26. janvārī

lietā T-267/03 *Anna Maria Roccato* pret Eiropas Kopienų Komisiju ⁽¹⁾

(Ierēdņi — Iekšējais konkurss — Nepielaišana pie mutiskā eksāmena — Atlases komisijas novērtēšanas pilnvaras — Tiesas kontroles piemērojamība)

(2005/C 82/55)

(tiesvedības valoda – franču)

Lietā T-267/03 *Anna Maria Roccato*, bijusī Eiropas Kopienų Komisijas ierēdne, ar dzīvesvietu Briselē (Beļģija), ko pārstāv advokāti *G. Vandersanden* un *L. Levi*, pret Eiropas Kopienų Komisiju (pārstāvji – *H. Tserepa-Lacombe* un *F. Clotuche-Duvieux*, kas norādīja adresi Luksemburgā) par prasību, pirmkārt, atcelt Atlases komisijas 2003. gada 24. janvāra Lēmumu COM/PB/99 un, otrkārt, atlīdzināt zaudējumus, Pirmās instances tiesa (ceturtā palāta) šādā sastāvā: priekšsēdētājs *H. Legal*, tiesnese *V. Tiili* un tiesnesis *V. Vadapalas*, sekretārs *I. Natsinas*, administrators, 2005. gada 26. janvārī ir pasludinājusi spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

- 1) prasību noraidīt;
- 2) katra puse sedz savus izdevumus pati.

⁽¹⁾ OV C 239, 04.10.2003.

**Prasība pret Eiropas Kopienų Komisijā, ko
U.S. Steel Košice s.r.o. iesniedza 2004. gada 20. decembrī**

(lieta T- 489/04)

(2005/C 82/56)

(tiesvedības valoda - angļu)

Eiropas Kopienų Pirmās instances tiesā 2004. gada 20. decembrī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienų Komisijā, ko cēla U.S. Steel Košice s.r.o., Košice (Slovākijas Republika), kuru pārstāv D. Huetting, barrister, C. Thomas, solicitor, un E. Vermulst.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt Komisijas 2004. gada 20. oktobra lēmumu par valsts sistēmu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai, ko Slovākijas Republika ir paziņojusi atbilstoši Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvai 2003/87/EK;

— piespriest Komisijai atlīdzināt prasītāja izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītājs ir Slovākijas uzņēmums, vienīgais tērauda ražotājs šajā valstī. Ar prasības pieteikumu tas lūdz atcelt Komisijas 2004. gada 20. oktobra lēmumu par valsts sistēmu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai, ko Slovākijas Republika ir paziņojusi atbilstoši Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvai 2003/87 (¹).

Savas prasības pamatojumam prasītājs, pirmkārt, norāda, ka apstrīdētais lēmums pārkāpj 9. panta 3. punktu Direktīvā 2003/87, jo tas apstiprina valsts sistēmu tirdzniecībai, kurā kopējais apstiprināto kvotu skaits ir zemāks par individuālo kvotu kopumu un sistēmā minētajām rezervēm. Turklāt prasītājs uzskata, ka apstrīdētais lēmums pārkāpj Direktīvas 2003/87 III pielikuma 1. un 2. kritēriju, jo tas ierobežo Slovākijas Republikas kvotu tirdzniecību līdz daudz zemākam līmenim, nekā tika paziņots sākotnēji, kas bija saderīgs ar Slovākijas Republikas saistībām atbilstoši Kioto protokolam. Prasītājs atsaucas arī uz Komisijas pilnvaru nepareizu izmantošanu, jo apstrīdētā lēmuma nolūks acīmredzami ir sasniegt kvotu deficītu, un šis mērķis neatbilst Direktīvā 2003/87 izvirzītajiem mērķiem, un ka turklāt minētais lēmums ir balstīts uz nepārskatāmām divpusējām sarunām, kādas Direktīva 2003/87 nepieļauj. Tāpat prasītājs apgalvo, ka apstrīdētais lēmums pārkāpj diskriminācijas aizlieguma principu, jo Komisija pret

Slovākijas Republiku izturējās citādi, nekā pret Vāciju un pirmajām astoņām dalībvalstīm, kuru tirdzniecības sistēmas tika pieņemtas, un ka citādā ziņā Komisija nav izturējusies pret Slovākijas Republiku citādi, nekā pret Latviju un Igauniju. Prasītājs uzskata, ka apstrīdētais lēmums pārkāpj arī samērīguma principu, jo, pirmkārt, tas apstiprina sistēmu, atbilstoši kurai Slovākijas piedāvātais kvotu daudzums ir samazināts vairāk nekā ir piemēroti un nepieciešami, un, otrkārt, Komisija nav izvērtējusi iespaidu, kāds vispārējam kvotu samazinājumam būtu uz individuālajām iekārtām. Visbeidzot, prasītājs uzskata, ka apstrīdētajā lēmumā nav sniegts būtisks un atbilstošs pamatojums.

(¹) Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 13. oktobra Direktīva 2003/87/EK ar kuru nosaka sistēmu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai Kopienā un groza Padomes Direktīvu 96/61/EK, "Oficiālais Vēstnesis" L 275, 25.10.2003., 32. lpp.

**Prasība pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču
zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB), ko Merant GmbH
iesniedza 2004. gada 21. decembrī**

(lieta T-491/04)

(2005/C 82/57)

(Valoda, kādā sagatavots prasības pieteikums – vācu)

Eiropas Kopienų Pirmās instances tiesā 2004. gada 21. decembrī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB), ko cēla Merant GmbH, Ismaninga (Vācija), kuru pārstāv A. Schulz, Rechtsanwalt.

Procesā Apelāciju padomē puse ir arī Focus Magazin Verlag GmbH, Minhene (Vācija).

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt Iekšējā tirgus saskaņošanas biroja (preču zīmes, paraugi un modeļi) Apelāciju otrās padomes 2004. gada 18. oktobra lēmumu lietā R-542/2002-2;

— atjaunot Iebildumu nodaļas 2002. gada 29. aprīļa lēmumu (Lēmums Nr. 1198/2002), proti, noraidīt Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikumu Nr. 453 720 šādām precēm un pakalpojumiem:

“Visu veidu mašīnlasāmi datu nesēji, kas aprīkoti ar informāciju un programmatūru, jo īpaši, ciparu un analogie datu nesēji, kas satur, piemēram, kultūras, zinātnisku, rūpniecisku vai tehnisku informāciju; programmētas disketes, CD-ROM video kasetes, kompaktdiski, mikroshēmu disk; magnētiskie datu nesēji 9. klasē;

Iespiedprodukcija, avīzes un laikraksti, grāmatas, plakāti, uzlīmes, kalendāri, fotogrāfijas; rakstāmmašīnas un kancelejas preces, proti, neelektroniskas kancelejas ierīces, rakstāmlietas, lodīšu pildspalvas, pildspalvas, mācību un uzskates līdzekļi, tostarp maketu un uzskates tāfeļu veidā 16. klasē;

Ciparu un analogo datu nesēju izdošana, kas satur, piemēram, kultūras, zinātnisku, sporta, rūpniecisku vai tehnisku informāciju 41. klasē, un atjaunināšanas pakalpojumi, kas paredzēti arī CD-ROM; redaktora pakalpojumi 42. klasē.”;

— piespriest atbildētājam atlīdzināt izdevumus.

Apelāciju
lēmums:

padomes

Focus Magazine Verlag GmbH apelācija apmierināta un prasītāja iebildums noraidīts

Izvirzītie pamati:

Regulas (EK) Nr. 40/948. panta 1. punkta b) apakšpunkts ir piemērots nepareizi. Pastāv sajaukšanas iespēja starp pretstatītām preču zīmēm. Vēlākajā preču zīmē ir identiski pārņemts agrākas preču zīmes elements, un preču zīmju aptvertās preces un pakalpojumi ir daļēji identiski un daļēji ārkārtēji līdzīgi

Prasība pret Eiropas Kopienų Komisiju, ko *Jungbunzlauer AG* un trīs citas sabiedrības iesniedza 2004. gada 23. decembrī

(lieta T-492/04)

Pamati un galvenie argumenti

(2005/C 82/58)

(tiesvedības valoda - vācu)

Kopienas preču zīmes pieteikuma iesniedzējs: Focus Magazin Verlag GmbH

Attiecīgā Kopienas preču zīme: Vārdiskā preču zīme “FOCUS” precēm un pakalpojumiem, kas ietilpst 3., 6., 7., 8., 9., 14., 15., 16., 20., 21., 24., 25., 26., 28., 29., 32., 33., 35., 36., 38., 39., 41., 42. klasē – reģistrācijas pieteikums Nr. 453 720

Iebildumu procesā pretstatītās preču zīmes vai apzīmējuma īpašnieks:

Prasītājs

Pretstatītā preču zīme vai apzīmējums: Starptautiska grafiskā preču zīme “MICRO FOCUS” precēm un pakalpojumiem, kas ietilpst 9., 16., 41. un 42. klasē

Iebildumu nodaļas lēmums: Iebildums daļēji apmierināts

Eiropas Kopienų Pirmās instances tiesā 2004. gada 23. decembrī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienų Komisiju, ko cēla *Jungbunzlauer AG*, Bāzele (Šveice), *Jungbunzlauer Ladenburg GmbH*, Lādenburga (Vācija), *Jungbunzlauer Holding AG*, Kūra (Šveice) un *Jungbunzlauer Austria AG*, Vīne, kurus pārstāv advokāti R. Bechtold, M. Karl, U. Soltész un C. Steinle.

Prasītāju prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

1) atcelt pilnībā Komisijas 2004. gada 29. septembra lēmumu (lieta CPMP/E-1/36.756 – nātrija glukonāts);

pakārtoti, atzīt, ka lēmums nav spēkā attiecībā uz atsevišķiem tā adresātiem;

pakārtoti, samazināt lēmumā noteikto soda naudu;

2) piespriest Eiropas Kopienų Komisijai atlīdzināt izdevumus;

- 3) izprasīt lietas T-312/01 materiālus, kā arī veikt citus procesa organizatoriskos pasākumus pēc tiesas ieskata.

Prasība pret IIC Informations-Industrie Consulting GmbH, ko Eiropas Kopienų Komisija iesniedza 2004. gada 24. decembrī

Pamati un galvenie argumenti

(lieta T-500/04)

Apstrīdētajā lēmumā Komisija konstatēja, ka prasītājas bija ilgstošas vienošanās un (vai) saskaņotu darbību puses nātrija glukonāta tirgus sektorā un līdz ar to pārkāpa EKL 81. panta 1. punktu un EEZ līguma 53. pantu. Minētajām sabiedrībām šajā sakarā tika noteikta soda nauda.

(2005/C 82/59)

(tiesvedības valoda - vācu)

Prasītājas iebilst pret šo lēmumu un apgalvo, ka par nelikumīgo darbību atbildīga ir tikai sabiedrība *Jungbunzlauer Ladenburg GmbH*. *Jungbunzlauer AG* un *Jungbunzlauer Austria AG* nav piedalījušās pārkāpuma izdarīšanā un tām nav bijusi nekāda ietekme ne uz *Jungbunzlauer Ladenburg GmbH* uzvedību tirgū, ne uz tās komerciālo politiku. Tām nav jāatbild ne saistības ar *Jungbunzlauer Ladenburg GmbH* no sabiedrību tiesību viedokļa, ne piederības pie *Jungbunzlauer* grupas dēļ. *Jungbunzlauer Holding AG* esot vienkāršs holdings bez izšķirošas ietekmes attiecībā uz apjomu vai cenu politiku un līdz ar to - *Jungbunzlauer Ladenburg GmbH* uzvedību nātrija glukonāta tirgū.

Eiropas Kopienų Pirmās instances tiesā 2004. gada 24. decembrī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret *IIC Informations-Industrie Consulting GmbH, Königswinter* (Vācija), ko cēla Eiropas Kopienų Komisija, kuru pārstāv *G. Braun, W. Wils* un *N. Knittlmayer*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- 1) piespriest atbildētājai samaksāt prasītājai 181 236, 61 EUR kopā ar procentiem 4 % apmērā par laiku no 01.11.1998.;
- 2) piespriest atbildētājai atlīdzināt izdevumus.

Pat pieņemot, ka *Jungbunzlauer Austria AG*, *Jungbunzlauer AG* un *Jungbunzlauer Holding AG* būtu izdarījušas pārkāpumu, kas pēc prasītāju uzskata nav pareizi, Komisijas tiesības noteikt šīm sabiedrībām soda naudu esot noilgušas.

Pamati un galvenie argumenti

Bez tam prasītājas apgalvo, ka lēmums, ciktāl tas attiecas uz *Jungbunzlauer Ladenburg GmbH*, satur procesuāla un materiāla rakstura kļūdas, jo Komisija ir pārkāpusi vairākus principus. Komisija jo īpaši ir pārkāpusi nevainīguma prezumpciju un labas pārvaldības principu, jo tā paralēli ierosinātajam tiesas procesam attiecībā uz 2001. gada 2. oktobra lēmumu šīs pašas aizliegtās vienošanās sakarā veica vēl vienu administratīvo procedūru. Arī savā "otrajā" lēmumā, kas datēts ar 2004. gada 29. septembri, Komisija esot pārkāpusi tiesiskās palāvēības un *ne bis in idem* principus.

1996. gadā prasītāja noslēdza ar atbildētāju divus līgumus, kuros prasītāja apņēmas piešķirt atbildētājai finanšu palīdzību divu Eiropas mēroga kultūras projektu realizēšanai. Finanšu palīdzībai bija jāsedz 50 % no atbildētājas projektu izmaksām, ciktāl šīs izmaksas ir veiktas un uzrādītas ar līgumu noteiktā veidā. 1997. gadā uz šo līgumu pamata atbildētāja saņēma naudas summu 401 821 DEM (204 936, 52 EUR) apmērā kā kopējās finanšu palīdzības avansu.

Attiecībā uz soda naudas noteikšanu prasītājas cita starpā apgalvo, ka noteiktā soda nauda esot nesamērīgi augsta, tā pārkāpjot maksimālo soda naudas apmēra robežu, Komisija esot ņēmusi vērā nepareizu pārkāpuma ilgumu, *Jungbunzlauer Ladenburg GmbH* neesot pārkāpuma ierosinātājs un to, ka sakarā ar procesa nesamērīgo ilgumu pastāvēt atbildību mikstinoši apstākļi.

Pēc projektu pabeigšanas atbildētāja uzrādīja prasītājai projektu izdevumus, kuru apmērā tā vēlējas ieturēt finanšu palīdzību. Tomēr prasītāja veica pārāudi un nonāca pie secinājuma, ka atbildētājai ir tiesības saņemt finanšu palīdzību tikai 46 300, 18 DEM (23 672, 92 EUR) apmērā attiecībā uz abiem projektiem. Tādēļ prasītāja prasa pārējās naudas summas 181 263, 61 EUR (354 520, 82 DEM) atmaksu.

Prasība pret Eiropas Kopienų Komisiju, ko V.I.C. Verband der Internationalen Caterer in Deutschland e. V. iesniedza 2005. gada 10. janvārī

(lieta T-5/05)

(2005/C 82/60)

(tiesvedības valoda - vācu)

Eiropas Kopienų Pirmās instances tiesā 2005. gada 10. janvārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienų Komisiju, ko cēla V.I.C. Verband der Internationalen Caterer in Deutschland e. V., Berlīne, kuru pārstāv advokāts K. Kühne.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- 1) atcelt Komisijas 2004. gada 11. novembra vēstulē paziņoto atteikumu iepazīties ar Vācijas iestāžu 1978. gada 12. maijā Komisijai iesniegto lūgumu atļaut ieviest īpašus pasākumus, lai atkāptos no direktīvas noteikumiem;
- 2) piespriest Eiropas Kopienų Komisijai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Komisija apstrīdētajā vēstulē atbilstoši Regulas par publisku piekļuvi dokumentiem⁽¹⁾ 4. panta 5. un 6. punktam noraidīja prasītāja lūgumu iepazīties ar dokumentiem, kas attiecās uz Vācijas Federatīvās Republikas lūgumu atļaut ieviest īpašus pasākumus atbilstoši Sestās direktīvas par pievienotās vērtības nodokļiem⁽²⁾ 27. pantam.

Prasītājs apgalvo, ka atteikšanās nodrošināt pieeju šim lūgumam faktiski nozīmē to, ka prasītājam tiek liegta tiesiskā aizsardzība, jo prasītāja apelācijas sūdzības noraidīšana pamata prāvā ir pamatota ar pieprasīto dokumentu. Prasītājs turklāt uzskata, ka atteikums iepazīties ar dokumentiem pārkāpj Regulu par publisku piekļuvi dokumentiem.

Prasītājs apgalvo, ka atteikums nodrošināt pieeju atbilstoši Regulas par publisku piekļuvi dokumentiem 4. panta 5. punktam pārkāpj ESL 1. pantu, kā arī EKL 21., 207., 253. un 255. pantu sakarā ar to, ka pēc būtības netiek sniegts nekāds

pamatojums tam, ka trūkst piekrišanas pieprasītā dokumenta izplatīšanai.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regula (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp.).

⁽²⁾ Padomes 1977. gada 17. maija Sestā direktīva 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem - Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze (OV L 145, 1. lpp.).

Prasība pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB), ko DEF-TEC Defense Technology GmbH iesniedza 2005. gada 12. janvārī

(lieta T-6/05)

(2005/C 82/61)

(valoda, kādā sagatavots prasības pieteikums - angļu)

Eiropas Kopienų Pirmās instances tiesā 2005. gada 12. janvārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB), ko cēla DEF-TEC Defense Technology GmbH, Frankfurte pie Mainas (Vācija), kuru pārstāv H. Daniel, lawyer.

Procesā Apelāciju padomē puse bija arī Defense Technology Corporation of America, Jacksonville, Florida (ASV).

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt ITSB Apelāciju otrās padomes 2004. gada 8. novembra lēmumu lietā R 493/2003-2;

— atzīt par spēkā neesošu ITSB iebilduma lēmumu Nr. 722/2002;

— piespriest ITSB atlīdzināt visus izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Kopienas preču zīmes pieteikuma iesniedzējs:

Prasītājs

Attiecīgā preču zīme:

Kopienas

Grafiskā preču zīme "FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR" attiecībā uz precēm, kas ietilpst 5. klasē (farmaceitiskie produkti utt.), 8. klasē (rokas darbarīki un instrumenti utt.) un 13. klasē (munīcija utt.) – Kopienas preču zīmes pieteikums Nr. 643668

Iebildumu procesā pretstatītās preču zīmes vai apzīmējuma īpašnieks:

Defense Technology Corporation of America

Pretstatītā preču zīme vai apzīmējums:

Valsts un starptautiskas vārdiskas un grafiskas preču zīmes "FIRST DEFENSE"

Iebildumu lēmums:

nodaļas

Atteikt reģistrāciju

Apelāciju lēmums:

padomes

Noraidīt apelāciju

Izvirzītie pamati:

Regulas (EK) Nr. 40/94 ⁽¹⁾ 8. panta 3. punkta pārkāpums. Prasītājs apstrīd konstatējumu, kas tas nav iesniedzis pietiekamus pierādījumus, lai pierādītu, kas preču zīmes, par kuru ir strīds, reģistrācijas pieteikums tika iesniegts ar īpašnieka piekrišanu.

⁽¹⁾ Padomes Regula (EK) Nr. 40/94 (1993. gada 20. decembris) par Kopienas preču zīmi, OV L 11, 14.01.1994., 1. lpp.

Prasība pret Eiropas Kopienų Komisiju, ko Viasat Broadcasting UK Ltd iesniedza 2005. gada 20. janvārī

(lieta T-16/05)

(2005/C 82/62)

(tiesvedības valoda - dāņu)

Eiropas Kopienų Pirmās instances tiesā 2005. gada 20. janvārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienų Komisiju,

ko cēla Viasat Broadcasting UK Ltd, West Drayton (Apvienotā Karaliste), kuru pārstāv advokāts Simon Evers Hjelmberg, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- 1) atcelt 55. punktu Komisijas 2004. gada 6. oktobra lēmumā valsts atbalsta lietā Nr. N 313/2004 – Dānija (C(2004)3632 *final*) par TV 2/DANMARK A/S rekapitalizāciju;
- 2) piespriest atbildētājam atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Apstrīdētais lēmums attiecas uz valstij piederošas sabiedriskās televīzijas apraides sabiedrības TV 2/DANMARK A/S rekapitalizāciju. Rekapitalizācija, kas ietver Dānijas valsts kapitāla ieguldījumu un parāda konversiju pamatkapitālā, tika uzskatīta par nepieciešamu sakarā ar Komisijas 2004. gada 19. maija lēmumu ⁽¹⁾, jo Komisija pieprasīja Dānijai atgūt nelikumīgi piešķirto valsts atbalstu no TV 2/DANMARK A/S, kā rezultātā iestātos sabiedrības tehniskais bankrots.

Atbilstoši apstrīdētajam lēmumam Komisija nevarēja izslēgt iespēju, ka izvērtējamā TV 2 rekapitalizācija varētu saturēt valsts atbalsta elementus atbilstoši EKL 87. panta 1. punktam. Apstrīdētā lēmuma 55. punktā Komisija konstatēja, ka jebkurš valsts atbalsta elements, kas varētu tikt saistīts ar plānoto TV 2 rekapitalizāciju, būtu saderīgs ar kopējo tirgu saskaņā ar EKL 86. panta 2. punktu.

Lai pamatotu savus prasījumus, prasītājs apgalvo, ka Komisija pieļāva juridisku kļūdu, neuzskatot, ka rekapitalizācijas plāns nebija saderīgs ar EKL 87. panta 1. punktu. Šis apgalvojums ir pamatots *inter alia* ar sekojošiem pamatiem:

- iemesls, kādēļ bija paredzēta TV 2/DANMARK rekapitalizācija, bija prasība atmaksāt nelikumīgo valsts atbalstu. Attiecīgi, atļauja piešķirt jaunu palīdzību (rekapitalizācija) nozīmētu, ka EKL 87. panta 1. punktam un Komisijas 2004. gada 19. maija lēmumam zūd to patstāvīgā jēga;
- rekapitalizācija, saskaņā ar kuru pamatkapitāls tiek palielināts līdz optimālajai kapitāla struktūrai, nevar tikt uzskatīta par saderīgu ar tirgus investora principu;
- TV 2/DANMARK 2003. gadā guva peļņu bez valsts atbalsta; tas norāda uz to, ka šī sabiedrība var pati palielināt kapitālu līdz vajadzīgajam apmēram; un
- optimālā kapitāla struktūra nav nepieciešama, lai TV 2/DANMARK spētu pildīt savus sabiedrisko pakalpojumu pienākumus.

Papildus prasītājs apgalvo, ka Komisija pieļāva juridisku kļūdu, konstatējot, ka jebkurš valsts atbalsta elements, kas varētu būt saistīts ar rekapitalizāciju, būtu saderīgs ar kopējo tirgu saskaņā ar EKL 86. panta 2. daļu. Lai pamatotu savus prasījumus, prasītājs *inter alia* apgalvo sekojošo:

- EKL 86. panta 2. punkta piemērošanas joma aprobežojas ar kompensāciju par netto papildus izmaksām, kas saistītas ar vispārējo ekonomisko interešu pakalpojumu sniegšanu (sabiedriskie pakalpojumi). Šī norma tādējādi neaptver valsts investīcijas sabiedrībā, kurām ir jāsniedz šādi pakalpojumi;
- Dānijas valsts investīcija TV 2/DANMARK A/S (rekapitalizācija) nav kompensācija par pakalpojumiem, kas saistīti ar sabiedriskajiem pakalpojumiem, kurus tā ir nopirkusi, un tādējādi nav kompensācija par netto papildus izmaksām, kas rodas no sabiedrisko pakalpojumu pienākumiem;
- TV 2/DANMARK nav radušās netto papildus izmaksas saistībā ar tās sabiedriskajiem pakalpojumu pienākumiem;
- Komisija nepārbaudīja publisko pakalpojumu definīciju un tādējādi pieņēma pārāk plašu šī termina definīciju, saskaņā ar kuru visa TV 2/DANMARK A/S programma ir sabiedriskais pakalpojums, kā rezultātā samērīguma testam saskaņā EKL 86. panta 2. punktu nav nozīmes; un
- EKL 86. panta 2. punkts nevar izveidot izņēmumu valsts atbalstam, kas tika piešķirts, lai padarītu valsts sabiedrības pievilcīgākas to pārdošanas ietvaros.

Prasītājs arī apgalvo, ka Komisija vajadzēja veikt plānotās rekapitalizācijas novērtēšanu tikai atbilstoši EKL 87. panta 2. punktam un EKL 87. panta 3. punktam, jo īpaši EKL 87. panta 3. punkta c) apakšpunktam un Kopienas pamatnostādņēm par valsts atbalstu grūtībās nonākušu uzņēmumu glābšanai un pārstrukturizēšanai⁽¹⁾, un ka plānotā rekapitalizācija neatbilst nosacījumiem, lai tā atbilstu izņēmumam, saskaņā ar šiem noteikumiem.

⁽¹⁾ Komisijas 2004. gada 19. maija lēmums C(2004) 1814 *final* lietā C 2/2003 (ex NN 22/2002) par Dānijas pasākumiem TV 2/DANMARK labā

⁽²⁾ Komisijas paziņojums, 2004. gada 1. oktobra OV C 244, 2. lpp.

Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko France Télécom iesniedza 2005. gada 10. janvārī

(lieta T-17/05)

(2005/C 82/63)

(tiesvedības valoda - franču)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2005. gada 10. janvārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko cēla *France Télécom* ar juridisko adresi Parīzē, kuru pārstāv advokāti *Antoine Gosset Grainville* un *Laurent Godfroid*, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- 1) atcelt Komisijas 2004. gada 4. augusta lēmumu Nr. C(2004) 3061 par valsts atbalstu, ko Francija sniedza *France Télécom*;
- 2) piespriest Eiropas Kopienu Komisijai atlīdzināt visus izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Pamati un galveni argumenti, uz kuriem atsaucas prasītāja šajā lietā, ir identiski tiem, uz kuriem prasītāja atsaukusies lietā T-427/04.

Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Boliden AB, Outokumpu Copper Fabrication AB un Outokumpu Copper BCZ S.A. iesniedza 2005. gada 20. janvārī

(lieta T-19/05)

(2005/C 82/64)

(tiesvedības valoda - angļu)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2005. gada 20. janvārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko cēla *Boliden AB*, *Stokholma* (Zviedrija), *Outokumpu Copper Fabrication AB*, *Vesterosa* [Västerås] (Zviedrija) un *Outokumpu Copper BCZ S.A.*, *Lježa* (Beļģija), kuru pārstāv advokāti *C. Wetter* un *O. Rislund*.

Prasītāju prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt Komisijas 2004. gada 3. septembra Lēmuma (Lieta COMP/E-1/38.069 – vara sanitārtehnikas caurules) 1. panta a) apakšpunktu, 1. panta b) apakšpunktu un 1. panta c) apakšpunktu, ciktāl šie panti attiecas uz laika periodu no 1995. gada 1. jūlija līdz 1998. gada 27. augustam un no 1998. gada 10. decembra līdz 1999. gada 7. oktobrim;

— grozīt apstrīdētā lēmuma 2. pantu un samazināt prasītājiem uzlikto soda naudu;

— piespriest Eiropas Kopienų Komisijai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Komisija apstrīdētajos lēmumos atzina, ka prasītāji kopā ar citiem uzņēmumiem pārkāpa EKL 81. panta 1. punktu, noslēdzot vienošanās un piedaloties saskaņotā darbībā attiecībā uz cenu noteikšanu un tirgus sadali vara sanitārtehnikas cauruļu nozarē.

Savas prasības pamatam prasītāji apgalvo, ka Komisija pieļāva tiesību kļūdu EKL 81. panta 1. punkta piemērošanā, atzīstot, ka prasītāji izdarīja vienu nepārtrauktu pārkāpumu, kas ilga no 1998. gada 3. jūnija līdz 2001. gada 22. martam. Prasītāji norāda, ka, pat ja viņu pārkāpumu kvalificētu kā vienu un nepārtrauktu, Komisija pārkāpa samērīguma principu, neņemot vērā prasītāju samazinātu līdzdalību būtiskā šā pārkāpuma laika periodā. Prasītāji apgalvo arī to, ka Komisija kļūdaini uzskatīja, ka prasītāju gadījumā nav piemērojami noteikumi par noilgumu un ka tāpēc nevajadzēja uzlikt sodu par pārkāpumiem, kas tika izbeigti pirms 1996. gada 22. marta, ņemot vērā to, ka Komisijas izmeklēšana sākās tikai 2001. gada 22. martā. Visbeidzot prasītāji apgalvo, ka Komisija attiecībā uz tiem nepareizi piemēroja tās Paziņojumu par sadarbību un 1998. gada vadlīnijas par soda noteikšanas metodēm, jo Komisijas piešķirtais soda naudas samazinājums pareizi neatspoguļo prasītāju sadarbību. Šajā sakarā prasītāji atsaucas arī uz vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu, pamatojot ar to, ka tiem tika piešķirts tāds pats samazinājums, kā citam pārkāpuma līdzdalībniekam, lai arī prasītāji sadarbojās vairāk nekā minētais uzņēmums.

Prasība pret Eiropas Kopienų Komisiju, ko Outokumpu OYJ un Outokumpu Copper Products OY iesniedza 2005. gada 21. janvārī

(lieta T-20/05)

(2005/C 82/65)

(tiesvedības valoda - angļu)

Eiropas Kopienų Pirmās instances tiesā 2005. gada 21. janvārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienų Komisiju, ko cēla Outokumpu OYJ, Espo (Somija), un Outokumpu Copper Products OY, Espo (Somija), ko pārstāv J. Ratliff, Barrister, un advokāti F. Distefano un J. Luostarinen.

Prasītāju prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt Komisijas 2004. gada 3. septembra Lēmuma (Lieta COMP/E-1/38.069 – vara sanitārtehnikas caurules) 2. pantu, ciktāl tas attiecas uz prasītājiem uzlikto soda naudu;

— samazināt prasītājiem ar minēto lēmumu uzlikto soda naudu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesvedības, tostarp prasītāju izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Komisija apstrīdētajā lēmumā atzina, ka prasītāji kopā ar citiem uzņēmumiem pārkāpa EKL 81. panta 1. punktu, noslēdzot vienošanās un piedaloties saskaņotā darbībā attiecībā uz cenu noteikšanu un tirgus sadali vara sanitārtehnikas cauruļu nozarē.

Savas prasības atbalstam prasītāji vispirms apgalvo, ka Komisija pieļāva tiesību kļūdu, palielinot prasītājiem uzlikto soda naudu par 50 % par recidīvu, balstoties uz faktu, ka prasītāji iepriekš atzīti par vainīgiem līdzīga pārkāpuma izdarīšanā attiecībā uz nerūsējošo tēraudu. Šajā sakarā prasītāji apgalvo, ka Komisija pārkāpa Regulas 1/2003 (¹) 23. pantu, kā arī savas 1998. gada vadlīnijas [par soda noteikšanas metodēm], vispārējos samērīguma un vienlīdzīgas attieksmes principus, kā arī pieļāva acīmredzamu novērtējuma kļūdu.

Prasītāji turklāt apgalvo, ka Komisija pieļāva gan tiesību kļūdu, gan faktu novērtējuma kļūdu, atturēšanas nolūkā palielinot prasītājiem uzlikto soda naudu par 50 %. Šajā sakarā prasītāji apgalvo, ka Komisija atturēšanas ietekmi novērtēja nepareizi un pretēji Padomes Regulas 1/2003 23. pantam, Komisijas 1998. gada vadlīnijām [par soda noteikšanas metodēm], kā arī pretēji vispārējiem soda naudas uzlikšanas, sodīšanas un samērīguma principiem, ņemot vērā to, ka prasītāju uzņēmums kļuva lielāks par citām attiecīgajā pārkāpumā iesaistītām sabiedrībām [cita uzņēmuma] iegūšanas rezultātā pārkāpuma pašas beigās vai pēc tā. Šajā pašā sakarā prasītāji apgalvo, ka Komisija kļūdījās, ņemot vērā tikai apgrozījumu, nevis visus prasītāja apstākļus.

Visbeidzot prasītāji apgalvo, ka Komisija acīmredzami pieļāva tiesību kļūdu, soda naudas uzlikšanas nolūkos ņemot vērā ne tikai ražotāju "pārveides maržu" [*conversion margin*], pārstrādājot varu sanitārtehnikas caurulēs, bet arī pamatā esošo vara apgrozījumu, kas nebija nekādas pretlikumīgas sadarbības sastāvdaļa. Atbilstoši prasītājiem šādas kļūdas rezultātā tika noteikts nesamērīgi liela soda nauda.

(⁴) Padomes 2002. gada 16. decembra Regula (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti Līguma 81. un 82. pantā, OV L 1, 04.01.2003., 1. lpp.

**Prasība pret Eiropas Kopienų Komisiju, ko
Halcor Metal Works S.A. iesniedza 2005. gada 21. janvārī**

(lieta T-21/05)

(2005/C 82/66)

(tiesvedības valoda - angļu)

Eiropas Kopienų Pirmās instances tiesā 2005. gada 21. janvārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienų Komisiju, ko cēla *Halcor Metal Works S.A.*, Atēnas (Grieķija), ko pārstāv *I. S. Forrester, Barrister*, un advokāti *A. P. Schulz* un *A. Komninos*.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt lēmuma 1. panta f) punktu un 2. panta d) punktu, ciktāl *Halcor* tiek uzlikta soda nauda;

- pakārtoti, noteikt samazinātu soda naudas apmēru, kas Tiesai šķiet piemērots, izmantojot tās neierobežoto diskrecionāro varu saskaņā ar EKL 229. pantu;

- piespriest Komisijai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītājs apstrīd soda naudu, kas tam uzlikta ar Komisijas 2004. gada 3. septembra Lēmumu par EKL 81. panta 1. punkta piemērošanu lietā COMP/E-1/38.069, ar kuru atzīst trīs atsevišķus pārkāpumus vara sanitārtehnikas cauruļu nozarē.

Savas prasības atbalstam prasītājs vispirms apgalvo, ka tā rīcība nebija sodāma. Atbilstoši prasītājam tā rīcībā nebija darbību, kas būtu sodāmas saskaņā ar EKL 81. pantu, jo tas bija pakļauts spaidiem no citiem lēmuma adresātiem un tā dalība kartelī kā uz eksportu un izaugsmi orientētam uzņēmumam bija izvairīga un pasīva.

Prasītājs arī apgalvo, ka tā soda naudas izejas punkts bija acīmredzami kļūdaini noteikts, un tas pārkāpa vienlīdzīgas attieksmes principu. Prasītājs norāda – lai arī lēmumā apsūdzēti citi adresāti par iesaistīšanos trīs atsevišķos pārkāpumos, prasītājs tika apsūdzēts tikai par iesaistīšanos vienā pārkāpumā, tomēr soda naudas pamatsumma tika aprēķināta tādā pašā veidā, kā visiem adresātiem. Prasītājs arī apgalvo, ka tas nestiprināja vienošanos un ka lēmumā pārkāpuma ģeogrāfiskajā ietvarā nepareizi iekļauta Grieķija.

Prasītājs turklāt apgalvo, ka palielinājums par ilgumu ir acīmredzama novērtējuma un tiesību kļūda.

Visbeidzot prasītājs apgalvo, ka tam uzliktā soda nauda bija nesamērīga salīdzinājumā ar citiem lēmuma adresātiem uzliktajām soda naudām un ņemot vērā prasītāja īpašos apstākļus. Šajā sakarā prasītājs atsauca uz brīvprātīgu atteikšanos no dalības 1999. gada sanāksmēs divus gadus pirms Komisija uzzināja par karteli, uz tā īslaicīgo dalību sanāksmēs, tā pasīvo klātbūtni un uz faktu, ka tas iesniedza Komisijai pilnīgu dokumentāciju, uz kā tika balstīti iebildumi un lēmums.

Prasība pret Eiropas Kopienų Komisiju, ko Antonello Violetti u.c. iesniedza 2005. gada 11. janvārī

(lieta T-22/05)

(2005/C 82/67)

(tiesvedības valoda - franču)

Eiropas Kopienų Pirmās instances tiesā 2005. gada 11. janvārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienų Komisiju, ko cēla Antonello Violetti, Cittiglio (Itālija), un 12 citi ierēdņi, kurus pārstāv advokāts Eric Boigelot.

Prasītāju prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- 1) uzdot izsniegt visus lietas materiālus, kas saistīti ar prasītājiem un ko aizzīmojis Eiropas Birojs krāpšanas apkarošanai (OLAF);
- 2) uzdot izsniegt ziņojumu, kas sagatavots pret prasītājiem veiktās iekšējās izmeklēšanas rezultātā;
- 3) atcelt attiecībā uz prasītājiem veiktās izmeklēšanas rezultātus;
- 4) atcelt OLAF ziņojumu, kurā iekļauts paziņojums par izmeklēšanu un Itālijas tiesu iestāžu informācija;
- 5) atcelt izmeklēšanas ziņojumu, kas nosūtīts Itālijas tiesu iestādēm;
- 6) atcelt visus aktus, kas pieņemti vēlāk un/vai kas attiecas uz lēmumiem, kuri pieņemti pēc šīs prasības iesniegšanas;
- 7) piespriest Komisijai atlīdzināt zaudējumus, kas aprēķināti kā EUR 30 000 katram prasītājam, kurus tiesvedības gaitā var palielināt un/vai samazināt;
- 8) jebkurā gadījumā piespriest atbildētājam atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

OLAF informēja prasītājus, ka tika uzsākta iekšējā izmeklēšana attiecībā uz nelaimes gadījumu apdrošināšanas režīma piemērošanu. Pēc šā paziņojuma sniegšanas attiecīgie ierēdņi lūdza iespēju piekļūt savai medicīnas lietai. Šis lūgums tika noraidīts.

Izvirzītais pamats balstīts uz to, ka pārkāpts Statūtu 73. pants, Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības 28. pants, tiesiskais regulējums, kas attiecas uz Eiropas Kopienų ierēdņu nelaimes gadījumu un arodslimību riska nodrošinājumu, kā arī tādu vispārējo tiesību principu kā labas pārvaldības principa, vienlī-

dzīgas attieksmes principa neievērošanu, kā arī uz pienākuma rīkoties ar rūpību un principa, kas paredz, ka OLAF un Komisija lēmumu drīkst pieņemt, tikai pamatojoties uz tiesiski pieļaujamiem, proti, atbilstošiem iemesliem, kas nav saistīti ar acīmredzami kļūdainu novērtējumu.

Prasītāji uzskata, ka Regula 1073/1999 ⁽¹⁾ un Komisijas 1999. gada 2. jūnija Lēmums 1999/396/EK ⁽²⁾ ir pretlikumīgi, un tādējādi atsaucas uz nelikumīga akta nepiemērošanu EK līguma 241. panta nozīmē.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 1999. gada 25. maija Regula (EK) Nr. 1073/1999 par izmeklēšanu, ko veic Eiropas Birojs krāpšanas apkarošanai (OLAF) (OV L 136, 1. lpp.)

⁽²⁾ Komisijas 1999. gada 2. jūnija Lēmums 1999/396/EK, EOTK, Euratom par noteikumiem iekšējās izmeklēšanas veikšanai sakarā ar krāpšanas, korupcijas un citu Kopienas interesēm kaitējošu prettiesisku darbību novēršanu (OV L 149, 57. lpp.)

Prasība pret Eiropas Kopienų Komisiju, ko Eric Gippini Fournier iesniedza 2005. gada 10. janvārī

(lieta T-23/05)

(2005/C 82/68)

(tiesvedības valoda - franču)

Eiropas Kopienų Pirmās instances tiesā 2005. gada 10. janvārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienų Komisiju, ko cēla Eric Gippini Fournier, Briselē, kuru pārstāv Anouk Theissen, avocat.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- 1) atcelt lēmumus, ar kuriem prasītājam 2003. gada paaugstināšanas amatā procedūrā nav piešķirti "DG prioritātes punkti"; noraidīta tā sūdzība par paaugstināšanu amatā atbildīgajai komitejai, ar kuru prasīta "DG prioritātes punktu" (kas apzīmēti vai nu kā "pārsūdzības" punkti vai prioritātes punkti) piešķiršana prasītājam; atteikta prioritātes punktu piešķiršana par darbu iestādes labā saskaņā ar Vispārīgo noteikumu, ar ko īsteno Civildienesta noteikumu 45. pantu, 9. pantu;

- 2) piespriet Komisijai samaksāt prasītājam summu EUR 2500 apmērā kā kompensāciju par morālo kaitējumu;
- 3) piespriet Eiropas Kopienų Komisijai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītājs, Komisijas ierēdnis, kurš no 2002. gada 1. marta līdz 2003. gada 6. oktobrim dienesta interesēs bija norīkots uz Eiropas Kopienų Tiesu, norāda uz Vispārīgo noteikumu, ar ko īsteno Civildienesta noteikumu 45. pantu, pārkāpumu sakarā ar to, ka netika veikta tā nopelnu salīdzināšana ar citu Ģenerāldirektorātu ierēdņu nopelniem. Prasītājs arī norāda, ka lielākā daļa kategorijas punktu ir pretlikumīgi, jo tie ir pretrunā Civildienesta noteikumu 45. pantam un nediskriminācijas principam.

Prasītājs izvirza Civildienesta noteikumu 5., 25., 43. un 45. panta, Vispārīgo noteikumu, ar ko īsteno Civildienesta noteikumu 43. pantu, 2. panta 1. punkta otrās daļas, kā arī Vispārīgo noteikumu, kas ievieš Civildienesta noteikumu 45. pantu, 2. panta 1. punkta un 6. panta 3., 4. un 5. punkta pārkāpumu. Tāpat prasītājs norāda uz samērīguma, nediskriminācijas, vienlīdzīgas attieksmes un tiesiskās palāvības principu pārkāpumu. Visbeidzot prasītājs norāda uz procesuālu pārkāpumu pastāvēšanu, pilnvaru ļaunprātīgu izmantošanu, pamatojuma trūkumu un tā neinformēšanu par dažādajiem pasākumiem un lēmumiem, kā arī acīmredzamām kļūdām vērtējumā.

Prasība pret Eiropas Kopienų Komisiju, ko Standard Commercial Corporation, Standard Commercial Tobacco Corporation un Trans-Continental Leaf Tobacco Corporation iesniedza 2005. gada 21. janvārī

(lieta T-24/05)

(2005/C 82/69)

(tiesvedības valoda - angļu)

Eiropas Kopienų Pirmās instances tiesā 2005. gada 21. janvārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienų Komisiju, ko cēla *Standard Commercial Corporation*, Vilsona, Ziemeļkarolīna (ASV), *Standard Commercial Tobacco Corporation*, Vilsona, Ziemeļkarolīna (ASV), un *Trans-Continental Leaf Tobacco*, Vaduca (Lihtenšteina), kuras pārstāv advokāti M. Odriozola, M. Maraňón un A. Emch.

Prasītāju prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt Eiropas Kopienų Komisijas 2004. gada 20. oktobra Lēmumu lietā COMP/C.38.238/B.2 *Raw Tobacco Spain* daļā, kas attiecas uz prasītājiem;
- piespriet Eiropas Kopienų Komisijai atlīdzināt prasītāju tiesāšanās un parējos izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Apstrīdētajā lēmumā Komisija norāda, ka prasītājas citu uzņēmumu vidū laika posmā no 1996. gada līdz 2001. gadam ir pārkāpušas EKL 81. panta 1. punktu, noslēdzot vienošanās un/vai veicot saskaņotas darbības, nolūkā katru gadu noteikt katra veida jēltabakas (jebkuras kvalitātes) (maksimālo) vidējo piegādes cenu un savstarpēji sadalot katra veida iepērkamās jēltabakas daudzumu. Komisija turpmāk norāda, ka pēdējo trīs gadu laikā (1999-2001) uzņēmumi savstarpēji vienojušies par cenu kategorijām, kas atkarīgas no katra veida jēltabakas kvalitātes līmeņa, un papildus nosacījumiem.

Sava prasības pieteikuma atbalstam prasītājas vispirms iebilst, ka Komisija nepareizi piemērojusi EKL 81. panta 1. punktu un Regulas Nr. 1/2003 (¹) 23. panta 2. punktu, uzskatot prasītājus par atbildīgiem par pārkāpumu, ko izdarījusi to filiāle. Saskaņā ar prasītāju viedokli Komisija nav pierādījusi ne to, ka prasītājas izšķiroši ietekmējušas to filiāli visā pārkāpuma laikā, ne to, ka tās faktiski ietekmējušas filiāles politiku. Pakārtoti, prasītājas tāpat iebilst, ka Komisija nav norādījusi pietiekamu pamatojumu, lai uzskatītu prasītājas par atbildīgām par pārkāpumu, ko izdarījusi to filiāle.

Turpmāk prasītājas iebilst, ka Komisija ir pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes principu, nepiemērojot prasītājiem kritēriju, ko tā piemēroja, atbrīvojot no atbildības citas mātes sabiedrības, kuru filiāles ir izdarījušas attiecīgo pārkāpumu. Minētais attiecas uz faktu, ka netika ņemts vērā tas, ka viena no prasītājām bija ieinteresēta tās filiālē tīri finansiāli, kaut gan Komisija bija atbrīvojusi no atbildības citu mātes sabiedrību, balstoties tieši uz šo iemeslu.

(¹) Padomes 2002. gada 16. decembra Regula (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti Līguma 81. un 82. pantā, OV L 1, 04.01.2003., 1. lpp.

Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko KM Europa Metal AG, Tréfinétaux S.A. un Europa Metalli S.p.A. iesniedza 2005. gada 21. janvārī

(lieta T-25/05)

(2005/C 82/70)

(tiesvedības valoda - angļu)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2005. gada 21. janvārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko cēla KM Europa Metal AG, Osnabrika [Osnabrück] (Vācija), Tréfinétaux S.A., Kurbevuā [Courbevoie] (Francija) un Europa Metalli S.p.A., Florence (Itālija), ko pārstāv advokāti R. Elderkin, Barrister, un M. Siragusa, A. Winckler, G. Cesare Rizza, T. Graf un M. Piergiovanni.

Prasītāju prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- ievērojami samazināt KME uzlikto soda naudu;
- piespriest Komisijai atlīdzināt prasītāju advokātu atalgojumu un izdevumus;
- pieņemt citus pasākumus, ko Tiesa uzskata par piemērotiem.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītāji apstrīd soda naudu, kas tiem uzlikta ar Komisijas 2004. gada 3. septembra Lēmumu par EKL 81. panta 1. punkta piemērošanu lietā COMP/E-1/38.069, ar kuru atzīst trīs atsevišķus pārkāpumus vara sanitārtehnikas cauruļu nozarē.

Pirmajā pamatā prasītāji apgalvo, ka Komisija, nosakot viņu soda naudas pamatsummu, neņēma vērā pārkāpuma faktiskos ietekmi uz tirgu pretēji samērīguma un vienlīdzīgas attieksmes principiem. Kartēļa ietekme uz klientiem un gala patērētājiem bija ļoti ierobežota biežo izmaiņu un nepārtrauktās ražotāju konkurences, uzraudzības un soda mehānisma trūkuma, kā arī klientu augstās pirkstspējas dēļ.

Otrajā pamatā prasītāji apgalvo, ka Komisijas novērtējumu pārkāpuma smagumam par spēkā neesošu padara pārkāpuma ekonomiskās ietekmes pārspīlējums. Atbilstoši prasītājiem izejvielas, t.i., vara cenu nevajadzēja iekļaut attiecīgās tirgus vērtības aprēķinos, jo pārkāpums attiecās tikai uz pievienoto

vērtību. Prasītāji apgalvo, ka cauruļu ražotājiem ne tikai nav nekādas kontroles pār metāla izmaksām, bet tiem jāiepērk varš, stingri ievērojot savu klientu noteiktos iepirkuma noteikumus.

Trešajā pamatā prasītāji apgalvo, ka Komisija ievērojami pārspīlēja prasītāju nozīmīgumu vara sanitārtehnikas cauruļu tirgū salīdzinājumā ar citiem tirgus dalībniekiem, un tādējādi noteica pārāk augstu soda naudas sākotnējo apmēru. Jo īpaši Komisija ignorēja to, ka ievērojamo laika periodu prasītāji tirgū rīkojās kā konkurenti.

Ceturtajā pamatā prasītāji apgalvo, ka Komisijas ilguma aprēķini attiecībā uz sākotnējo apmēru bija pretēji samērīguma un vienlīdzīgas attieksmes principiem. Jo īpaši Komisijai, nosakot soda naudas palielinājumu ilguma dēļ, nevajadzēja ņemt vērā gadu, kurā Eiropas sanāksmes tika pārtrauktas, un gadus, kuros vienošanās bija īpaši nenoteiktas un neefektīvas.

Piektajā pamatā prasītāji apgalvo, ka Komisija neņēma vērā vairākus vainu mīkstinošus apstākļus, proti, vienošanos neīstenošanu un krīzi vara sanitārtehnikas cauruļu nozarē. Turklāt prasītāji apgalvo, ka lēmums pārkāpa vienlīdzīgas attieksmes principu, jo tas prettiesiski diskriminēja KME salīdzinājumā ar *Outokumpu*, piešķirot otram uzņēmumam lielāku soda naudas samazinājumu, nekā KME par sadarbību ārpus 1996. gada paziņojuma par sadarbību.

Sestajā pamatā prasītāji apgalvo, ka tiem piešķirtais samazinājums saskaņā ar 1996. gada paziņojumu par sadarbību bija nepiemērots. Šajā sakarā Komisija pamatoja savus secinājumus uz nepareiziem faktu pieņēmumiem, novirzījās no savas prakses un judikatūras, kā arī pārkāpa vienlīdzīgas attieksmes principu.

Septītajā pamatā prasītāji apgalvo, ka Komisijai vajadzēja ņemt vērā prasītāju nedrošo finanšu stāvokli un no tā izrietošo nespēju samaksāt lielu soda naudu, jo īpaši ņemot vērā apgrūtinājošo sodu, kas tiem uzlikts paralēli notiekošā Rūpniecības cauruļu lietā ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Lieta COMP/E-1/38.240 – Rūpniecības caurules

Prasība pret Eiropas Kopienų Komisiju, ko Carmela Lo Giudice iesniedza 2005. gada 14. janvārī

(lieta T-27/05)

(2005/C 82/71)

(tiesvedības valoda - franču)

Eiropas Kopienų Pirmās instances tiesā 2005. gada 14. janvārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienų Komisiju, ko cēla *Carmela Lo Giudice, Strombeek-Bever* (Beļģija), ko pārstāv advokāti *Frédéric Frabetti* un *Gilles Bounéou*, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- 1) atcelt novērtējuma par 2003. gadu (laika posms no 01.01.2003. līdz 31.12.2003.) ziņojumu;
- 2) pirmā prasījuma neapmierināšanas gadījumā, atcelt 2004. gada 4. maija Lēmumu, kas noslēdza prasītājas karjeras novērtējuma ziņojumu (KNZ) par laika posmu no 2003. gada 1. janvāra līdz 2003. gada 31. decembrim;
- 3) lemt par izmaksām, izdevumiem un honorāriem un piespriest Eiropas Kopienų Komisijai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītāja, Komisijas ierēdne, atradās slimības atvaļinājumā laika posmā no 2003. gada 1. decembra līdz 2004. gada 10. maijam. Šajā periodā Komisija apstiprināja viņas karjeras novērtējuma ziņojumu bez prasītājas līdzdalības.

Savas prasības pamatojumam prasītāja pirmām kārtām atsaucas uz to, ka tādas datorizētas veidlapas izveidošana jaunās karjeras novērtējuma ziņojumu sistēmas ieviešanas ietvaros, kas tiek aizpildīta tieši uz ekrāna un tiek uzglabāta datorizētā personāla vadības sistēmā, ir pielīdzināma paralēlas lietas izveidošanai, kas ir pretrunā Civildienesta noteikumu 26. pantam.

Prasītāja tāpat arī uzsver, ka viņas nepiedalīšanās novērtējuma ziņojuma apstiprināšanā ir pretrunā Civildienesta noteikumu 43. pantam, šā panta piemērošanas vispārīgajiem noteikumiem, kā arī labas pārvaldības principam, nediskriminācijas principam un aizliegumam patvaļīgi rīkoties. Tajā pašā kontekstā prasītāja atsaucas uz pilnvaru pārsniegšanu, pamatojuma trūkumu, tiesiskās palāvbības aizsardzības principa pārkāpumu un noteikuma *Patere legem quam ipse fecisti* pārkāpšanu, kā arī pienākuma rūpēties par ierēdņu labklājību nepildīšanu.

Prasība pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB), ko Ekabe International SCA iesniedza 2005. gada 17. janvārī

(lieta T-28/05)

(2005/C 82/72)

(valoda, kādā sagatavots prasības pieteikums - franču)

Eiropas Kopienų Pirmās instances tiesā 2005. gada 17. janvārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB), ko cēla *Ekabe International SCA*, (Luksemburga), kuru pārstāv advokāts *Charles de Haas*.

Procesā Apelāciju ceturtajā padomē puse bija arī *Puleva SA*.

Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt un grozīt Apelāciju ceturtais padomes lēmumu daļā, kurā tiek apstiprināts Kopienas preču zīmes “OMEGA 3” (pieteikums Nr. 824 573) reģistrācijas atteikums pēc iebilduma Nr. B 148 132;

— piespriest ITSB atlīdzināt visus izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Kopienas preču zīmes pieteikuma iesniedzējs:

Sabiedrība CEMA. Preču zīme bija nodota *Primalliance* un pēc tam *Ekabe International*.

Attiecīgā Kopienas preču zīme:

Grafiskā preču zīme “OMEGA 3” attiecībā uz precēm, kas ietilpst 29. klasē (margarīns) – reģistrācijas pieteikums Nr. 824 573

Iebildumu procesā pretstatītās preču zīmes vai apzīmējuma īpašnieks:

Puleva SA

Pretstatītā preču zīme vai apzīmējums:

Valsts vārdiskā preču zīme "PULEVA-OMEGA 3" attiecībā uz precēm, kas ietilpst 29. klasē (Gaļa, zivis, mājputni un medījumi; konservēti, žāvēti un termiski apstrādāti augļi un dārzeņi; olas, piens un piena produkti, ...)

Iebildumu lēmums:

nodaļas

Noraidīt reģistrācijas pieteikumu

Apelāciju lēmums:

padomes

Noraidīt apelāciju

Izvirzītie pamati:

Regulas (EK) Nr. 40/94 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpums

Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko DELTAFINA Spa iesniedza 2005. gada 20. janvārī

(lieta T-29/05)

(2005/C 82/73)

(tiesvedības valoda - itāļu)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2005. gada 20. janvārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko cēla DELTAFINA Spa, Orvieto (TR), kuru pārstāv un aizstāv advokāti Roberto A. Jacchia, Antonella Terranova, Irene Picciano un Fabio Ferraro.

Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- 1) atcelt apstrīdēto Eiropas Kopienu Komisijas 2004. gada 20. oktobra lēmumu;
- 2) pakārtoti, daļēji atcelt un veikt izmaiņas apstrīdētajā Eiropas Kopienu Komisijas 2004. gada 20. oktobra lēmumā, attiecīgi samazinot Deltafina uzliktās soda naudas apmēru;

- 3) piespriest Eiropas Kopienu Komisijai atlīdzināt ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus un honorārus.

Pamati un galvenie argumenti

Šajā tiesvedībā apstrīdētais lēmums ir tas pats, kas veido priekšmetu lietā T-24/05 *Standard Comercial u.c./Komisija* (¹). Pamati un galvenie argumenti ir līdzīgi tiem, kas izvirzīti minētajā lietā.

Prasītāja jo īpaši pārmet atbildētājam, ka tā:

- saglabājusi prasītājas kā vienošanās, kas īstenota konkrētajā tirgū, kurā tā nav darbojusies, dalībnieces un vadošā uzņēmuma atbildību;
- nav noteikusi iepriekš minēto konkrēto tirgu;
- nosūtījusi prasītājai paziņojumu par iebildumiem bez jebkādas iespējas to apstrīdēt;
- nav ievērojusi pienākumu norādīt pieteikumu pamatojumu aktiem, kas attiecas uz pierādījumiem par ietekmi, kaut arī netiešu vai iespējamu, uz tirdzniecību;
- kļūdaini novērtējusi pārkāpuma ilgumu un smagumu, ka arī atbildību pastiprinošos un mīkstinājošos apstākļus;
- kļūdaini novērtējusi gan prasītājas nozīmi sadarbības ietvaros, gan soda naudas samazinājumu, kas līdz ar to prasītājai būtu jāuzliek.

Prasītāja tāpat norāda uz to, ka nav ņemta vērā soda naudas maksimālā robeža, ka arī objektīvie elementi, kas saistīti ar ekonomisko un sociālo kontekstu, kas ir atbilstīgie apstākļi, kas jāievēro, nosakot soda naudas apmēru.

Nobeigumā prasītāja norāda uz vienlīdzīgas attieksmes principa, sankciju ar atpakaļejošu spēku nepiemērošanas principa un tiesiskās palāvības aizsardzības principa pārkāpumu, kā arī pilnvaru nepareizu izmantošanu, jo Komisija, pretēji tās iepriekš paustajam nodomam nākotnē ievērot savu praksi, nav rīkojusies saskaņā ar to, piemērojot tīri nominālas sankcijas personām, kas darījušas par iespējamu, veicinājušas vai sniegušas palīdzību vienošanās noslēgšanai.

(¹) Krājumā vēl nav publicēts.

**Prasība pret Eiropas Kopienų Komisiju, ko
Compañía Española de Tabaco en Rama, S.A. iesniedza
2005. gada 21. janvārī**

(lieta T-33/05)

(2005/C 82/74)

(tiesvedības valoda - spāņu)

Eiropas Kopienų Pirmās instances tiesā 2005. gada 21. janvārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienų Komisiju, ko cēla *Compañía Española de Tabaco en Rama, S.A.*, Naval Moral-delamata (Spānija), kuru pārstāv Madrides Advokātu kolēģijas advokāts *Marcoa Araujo*.

Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- 1) atcelt Komisijas 2004. gada 20. oktobra Lēmumu lietā COMP/C.38.238/B.2 *Raw Tobacco Spain* daļā, kas attiecas uz prasītājām;
- 2) piespriest Komisijai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Šajā tiesvedībā apstrīdētais lēmums ir tas pats, kas lietā T-24/05 *Standard Comercial u.c./Komisija* ⁽¹⁾.

Visi pamati balstās uz samērīguma principu. Līdz ar to jo īpaši jāuzsver fakts, ka pārbaudītie darbības veidi attiecās uz tirgu EUR 25 000 000 apmērā, un ka soda naudas uzlikta tādā pašā apmērā. Konkrēti CETARSA ir pārsteigta par soda naudu, kas līdzinās 7,5 procentiem no tās 2003. gada apgrozījuma.

Savas prasības pamatojumam prasītāja atsaucās uz sekojošiem pamatiem:

- vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpums, kas izriet no paaugstinātu sankciju piemērošanas pārstrādātajiem un simboliskas soda naudas uzlikšanas ražotājiem, balstoties uz abām nozarēm piemērojamiem argumentiem;
- lietas apstākļu kļūdainais novērtējums (nozares noteikumu oficiālais atbalsts saskaņā ar vienošanos starp ražotājiem un pārstrādātajiem, attiecīgā tirgus apmēra samazināšana, seku neesamība, utt.), kas pamatotu darbības novērtējumu kā "smagu" un nevis "ļoti smagu" pārkāpumu;
- darbības ilguma kļūdainais novērtējums;

— prasītājas dalības inkriminētajās darbībās kļūdainais novērtējums, kas tika veikts vienīgi balstoties uz prasītājas iegūto tirgus daļu, neņemot vērā citus tās situāciju raksturojošus elementus;

— Komisijas lietotā metodoloģija, nosakot soda naudas pamata likmi mazo uzņēmumu, kāda ir prasītāja, gadījumā ir nesamērīga;

— patvaļīga Komisijas rīcība, nosakot saudzēšanas režīmu, bez Komisijas pamatojuma šādai atšķirīgai attieksmi, tādējādi pieļaujot prasītājas tiesību uz aizstāvību pārkāpumu.

(¹) Krājumā vēl nav publicēts.

**Prasība pret Eiropas Kopienų Komisiju, ko
World Wide Tobacco España, S.A., iesniedza 2005. gada
21. janvārī**

(lieta T-37/05)

(2005/C 82/75)

(tiesvedības valoda – spāņu)

Eiropas Kopienų Pirmās instances tiesā 2005. gada 21. janvārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienų Komisiju, ko cēla *World Wide Tobacco España, S.A.*, Madride (Spānija), kuru pārstāv Madrides Advokātu kolēģijas advokāti *Miguel Odriozola Alén, Marta Marañón Hermoso* un *Adrian Emch*.

Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- 1) samazināt soda naudu, kas tai uzlikta ar Komisijas 2004. gada 20. oktobra lēmuma 3. pantu;
- 2) piespriest Eiropas Kopienų Komisijai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Šajā tiesvedībā apstrīdētais lēmums ir tāds pats, kā lietā T-24/05 *Standard Comercial u. c./Komisija* ⁽¹⁾.

Prasītājas izvirzītie pamati ir līdzīgi lietā T-24/05 minētajiem pamatiem (vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpums un Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punkta pārkāpums).

Tiek īpaši uzsvērts, ka, aprēķinot soda naudas bāzes apmēru, Komisija piemēroja prasītājam stingrākus kritērijus, nekā pārējiem Spānijas uzņēmumiem. Turklāt prasītājas rīcību nevarēja attiecināt uz tās mātes sabiedrībām *Trans-Continental Leaf Tobacco Corporation* un *Standard Commercial Corporation*.

Tāpat ir pārkāptas vadlīnijas par soda naudas noteikšanu un tiesiskās palāvības princips, jo Komisija nav ņēmusi vērā atbildību mīkstinošos apstākļus, piemēram, ka tā ir pirmā reize, kad Komisija veic izmeklēšanu jēltabakas nozarē, ka prasītāja pārtrauca pārkāpumus uzreiz pēc Komisijas pirmās iejaukšanās un ka no 1996. līdz 1997. gadam netika slēgtas nekādas vienošanās.

(¹) "Oficiālajā Vēstnesī" vēl nav publicēts.

Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko *Agroexpansión, S.A.* iesniedza 2005. gada 22. janvārī

(lieta T-38/05)

(2005/C 82/76)

(tiesvedības valoda - spāņu)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2005. gada 22. janvārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko cēla *Agroexpansión, S.A.*, Madride (Spānija), kuru pārstāv Madrides Advokātu kolēģijas advokāti *Jaime Folguera* un *Patricia Vidal Martínez*.

Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

1) daļēji atcelt Komisijas 2004. gada 20. oktobra lēmuma 3. pantu un samazināt *Agroexpansión* uzlikto soda naudu;

2) piespriest Eiropas Kopienu Komisijai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Šajā tiesvedībā apstrīdētais lēmums ir tas pats, kas lietā T-24/05 *Standard Commercial u.c./Komisija* (¹).

Prasītājas izvirzītie pamati ir līdzīgi lietā T-24/05 minētajiem argumentiem (vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpums un Regulas Nr. 1/2003 23. panta pārkāpums).

Nosakot prasītājam uzliedzamās soda naudas apmēru, Komisija kļūdaini ņēmusi vērā uzņēmumu grupas, kuras priekšgalā atrodas *Dimon Inc.*, konsolidēto apgrozījumu. *Agroexpansión, S.A.* iekļāvās šajā grupā tikai 1997. gada novembrī.

Bez tam Komisija faktu, ka prasītāja, uzzinot par Komisijas pārbaudes pasākumiem, uzreiz izbeidza attiecīgās darbības, nav ņēmusi vērā kā mīkstinošo apstākli.

(¹) Krājumā vēl nav publicēts.

Prasība pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi), ko *Calavo Growers of California* iesniedza 2005. gada 24. janvārī

(lieta T-53/05)

(2005/C 82/77)

(valoda, kādā sagatavots prasības pieteikums – spāņu)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2005. gada 24. janvārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi), ko cēla *Calavo Growers of California*, kuru pārstāv advokāti *Enrique Armijo Chavarri* un *Antonio Castán Pérez-Gómez*.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt Apelāciju pirmās padomes 2004. gada 8. novembra Lēmumu lietā R 159/2004-1 un
- piespriest ITSB atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

2001. gada 8. martā *Luis Calvo Sanz* iesniedza grafiskās preču zīmes "CALVO" (pieteikuma Nr. 2.127.132) reģistrācijas pieteikumu attiecībā uz 29., 30. un 31. klases precēm.

2001. gada 21. decembrī *Calavo Growers of California*, prasītājs šajā tiesvedībā, iesniedza paziņojumu par iebildumiem pret šo reģistrācijas pieteikumu; minētais paziņojums balstīts uz Kopienas vārdisko preču zīmi "CALAVO" (reģistrācijas pieteikums Nr. 102.822), kas reģistrēta attiecībā uz 29. un 31. klases precēm. Šis paziņojums par iebildumiem bija divās daļās. Pirmā daļa ietvēra veidlapu spāņu valodā, kurā bija norāde uz iebildumu procesa izskatīšanas valodu, apstrīdēto reģistrācijas pieteikumu, pretējo pusi un tās pārstāvi, norēķinu kontu, kurā iemaksāt nodevu, un agrāko Kopienas preču zīmi. Tāpat šajā pirmajā daļā bija precizēts, ka iebildumi ir balstīti uz "visām precēm un pakalpojumiem, attiecībā uz kuriem iesniegts reģistrācijas pieteikums", kā arī uz "iepriekš reģistrētu preču zīmi un iespēju radīt neskaidrību".

Paziņojuma par iebildumiem otrajā daļā bija izklāstīts iebildumu pamatojums. Šī paziņojuma par iebildumiem daļa bija angļu valodā.

2003. gada 18. decembrī Iebildumu nodaļa pieņēma lēmumu Nr. 2927/2003, ar ko daļēji apmierināja prasītāja iebildumus. Šajā lēmumā nebija ņemti vērā pamati, kas bija izvirzīti angļu valodā, jo tie nebija iztulkoti lietas izskatīšanas procesa valodā šim nolūkam paredzētajā termiņā.

Kompetentā Apelāciju padome apmierināja apelāciju, ko preču zīmes pieteikuma iesniedzējs cēla pret minēto lēmumu, pamatojoties uz to, ka Iebildumu nodaļa nebija tiesīga lemt par iebildumiem sakarā ar to, ka nebija pieņemami argumenti, kas nebija tulkoti lietas izskatīšanas procesa valodā un ko prasītājs izteicis par lietas būtību.

Savu prasījumu pamatojumam prasītājs norāda, ka ir pārkāpts Regulas (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi 42. panta 3. punkts un 74. panta 1. punkts kopā ar Īstenošanas regulas 20. noteikuma 3. punktu.

Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko EDP-Energias de Portugal S.A. iesniedza 2005. gada 25. februārī

(lieta T-87/05)

(2005/C 82/78)

(tiesvedības valoda - angļu)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2005. gada 25. februārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko cēla *EDP-Energias de Portugal S.A.*, Lisabona (Portugāle), kuru pārstāv advokāti *C. Botelho*, *R. García-Gallardo*, *A. Weitbrecht* un *J. Ruiz Calzado*.

Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt Komisijas 2004. gada 9. decembra lēmumu lietā Nr. COMP/M.3440 EDP/GNI/GDP, ar kuru tiek paziņots, ka koncentrācija, kas izriet no *Energias de Portugal SA* un *ENI Portugal Investment S.p.A.* kopīgi iegūtās kontroles pār *Gás de Portugal SGPS S.A.*, nav saderīga ar kopējo tirgu;
- piespriest Komisijai atlīdzināt visus izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Apstrīdētajā lēmumā Komisija atzinusi, ka ar kopējo tirgu nav saderīga koncentrācija, prasītājam kopā ar *ENI Portugal Investment S.p.A.* iegūstot kopīgu kontroli pār *Gás de Portugal SGPS S.A.* – sabiedrību, kura darbojas visos izplatīšanas un piegādes ķēdes posmos gāzes nozarē Portugālē.

Sava prasības pieteikuma pamatojumam prasītāja, pirmkārt, norāda, ka, uzsākot procedūru, kuras rezultātā tika pieņemts apstrīdētais lēmums, Komisija pārkāpusi labas pārvaldības principu un nav ņēmusi vērā būtiskas procesuālās prasības, jo nav pienācīgi ļāvusi prasītājam piekļūt rezultātiem, kas iegūti, veicot koncentrācijas dalībnieku piedāvāto saistību tirgus pārbaudi, un, izvērtējot veikto tirgus pārbaudi, nav taisnīgi un rūpīgi novērtējusi piedāvātās saistības.

Prasītāja turklāt apgalvo, ka Komisija arī pārkāpusi saskaņā ar EKL 253. pantu tai uzlikto pienākumu atbilstoši pamatot savus lēmumus gadījumos, kad tā balstījies uz informāciju, kas tika atzīta par konfidenciālu un netika atklāta prasītājam.

Prasītāja atsaucas arī uz to, ka Portugāles gāzes tirgus uzskatāms par “jaunu” tirgu saskaņā ar Direktīvas 2003/55 ⁽¹⁾ 28. panta 2. punktu un līdz 2007. gada aprīlim uz to attiecas atkāpe no minētās direktīvas. Prasītāja uzskata, ka, novērtējot koncentrācijas ietekmi uz gāzes tirgu, kurā nepastāv konkurence, Komisija pārkāpa Portugāles valdības tiesības pārstrukturizēt gāzes nozari laika posmā, uz kuru attiecas atkāpe. Turklāt tā norāda, ka Komisija patvaļīgi veikusi pastāvīgu pārbaudi, kas paredzēta Regulas 4064/89 ⁽²⁾ 2. pantā, liekot novērtēt piedāvātās koncentrācijas ietekmi atkāpes perioda beigās, t.i., dažus gadus vēlāk.

Prasītāja uzskata, ka minētā panta, kā arī pienākuma sniegt pamatojumu pārkāpums izpaužas tādējādi, ka Komisija nav novērtējusi to, vai prasītājas un *Gás de Portugal* dominējošā stāvokļa pastiprināšana elektrības un gāzes tirgos būtu radījusi būtiskus konkurences traucējumus.

Visbeidzot, prasītāja apgalvo, ka Komisija pārkāpusi Regulas 4064/89 8. panta 2. un 3. punktu, izlemjot, ka, neraugoties uz

pušu piedāvātajām saistībām, piedāvātie darījumi jāatzīst par nesaderīgiem ar kopējo tirgu.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 26. jūnija Direktīva 2003/55/EK par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz dabasgāzes iekšējo tirgu un par Direktīvas 98/30/EK atcelšanu, OV L 176, 57. lpp.

⁽²⁾ Padomes 1989. gada 21. decembra Regula (EEK) Nr. 4064/89 par uzņēmumu koncentrācijas kontroli, OV L 257/90, 13. lpp.

Lietas T-131/03 ⁽¹⁾ izslēgšana no reģistra

(2005/C 82/79)

tiesvedības valoda -vācu

2005. gada 13. janvārī Eiropas Kopienų Pirmās instances tiesas otrās palātas priekšsēdētājs ir izdevis rīkojumu izslēgt no reģistra lietu T-131/03 *Sinziger Mineralbrunnen GmbH* / Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi).

⁽¹⁾ OV C 158, 05.07.2003.

III

(Paziņojumi)

(2005/C 82/80)

Tiesas pēdējā publikācija Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī

OV C 69, 19.3.2005.

Iepriekšējās publikācijas

OV C 57, 5.3.2005.

OV C 45, 19.2.2005.

OV C 31, 5.2.2005.

OV C 19, 22.1.2005.

OV C 6, 8.1.2005.

OV C 314, 18.12.2004.

Šie teksti pieejami arī

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur-lex>CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
